*מובא כאן פנינים מיוחדים מהתוועדויות השבת (כקביעות שנה זו וכן) משך השנים – כקביעות שנה זו בצהוב

ש"פ ואתחנן נחמו י"א מנ"א

המעלה דקביעות שבת נחמו וט"ו באב באים ביחד - ראה שיחות קודש תשל"ז סעיף יג; טז; יז. תשמ"א סעיף טז; יט; סוף סעיף כ.

ש"פ ואתחנן נחמו ט"ז מנ"א תשכ"ה: מאמר נפלא עם ריבוי ההערות ובמיוחד לבסוף הערת הרבי הארוכה שכתב בכתי"ק; ביאור בפירוש רש"י עה"פ (ג, כג) "ואתחנן אל ה' וגו'". (ס"א) פירוש הספרי והמדרש (על "ואתחנן") ב' מיני תפילות הם. (ס"ב) אודות מאמר קצר של אדמו"ר הזקן בשבת ערב תשעה באב, ושייכותו לפירוש רש"י עה"פ (ז, יא) "היום לעשותם" וביאורו. (ס"ה).

ש"פ ואתחנן נחמו ט"ז מנ"א תשכ"ח: מאמר נפלא ביאור הענין דכפליים - נחמו נחמו -בהרבה אופנים והקשר עם ט"ו באב; כשלומדים דבר מדבר הדומה לו אין זה "חידוש" רק הפשוט. (ס"ב) העילוי של ט"ו באב על יום הכיפורים הוא כמעלת פורים על יום הכיפורים. (ס"ג) מעלת ט"ו באב מצד שהוא רק מנהג; ביאור הלשון במאמר נחמו תרכ"ו. (ס"ד) בית שני מוסיף בראשון, לוחות שניות מוסיפים בראשונות; ע"י הלימוד לתלמידים נפעל נצחיות התורה. (ס"ו) שאלות בפירוש רש"י עה"פ (ו, ז) "ושננתם לבניך"; ובענין דה"תלמידים קרואים בנים". (ס"ז) שאלות בפירוש רש"י (בהמשך לש"פ בשלח השתא) בענין נתינת מצוות במרה - "כאשר צווך" בנוגע למצות שבת(ה, יד) ומצות כיבוד אב ואם (ה, טז). (סי"ב) ביאור בפירוש רש"י הנ"ל (ו, ז) "ושננתם לבניך" - ע"ד הפשט. (סי"ד) ביאור בפירוש רש"י הנ"ל - בצורך ג' פסוקים - ע"ד הפלפול. (סי"ז) שאלות בפרקי אבות (פ"ג מ"ג) "שלשה שאכלו וכו'". (סי"ח) הביאור בפירוש רש"י (ה, יד. ה, טז). (סי"ט) הביאור בפרקי אבות. (סכ"ג) סיום הביאור בפירוש רש"י הנ"ל (ו, ז). (סכ"ד)

ש"פ ואתחנן נחמו י"א מנ"א תשכ"ט: סיפור מעניין אודות חובש בליובאוויטש / בהמשך עוה"פ מה שדובר שבת שעברה אחת הסיבות להתוועדות אודות הטיסה לירח וההוראה מזה ובהמשך לאלו שהעזו לשנות נוסח התפילה ואיני יכול לנגוע בך... וההסבר בהמשך לזה שכן עלו על הירח! הקשר בין הפטרת "נחמו" לפרשת "ואתחנן", נחמה בכפליים. (ס"א) מעלת התפילין (שמדובר עלי' בפרשה) על כל המצוות. (ס"ב) שאלות בפירוש רש"י עה"פ (ו, ח) "וקשרתם לאות וגו'". (ס"ד) שאלות באגרת התשובה (פ"ט); בענין הנחיתה על הירח שאפילו גוי אמר שזה רק מצד גדלות הבורא; שלילת הבילבול והשינוי בנוסח קידוש לבנה - והפירוש הפשוט ד"כם (שבעת) שאני רוקד כנגדך איני יכול לנגוע בך כך לא יוכלי אויבי לנגוע בי לרעה" הטעם על ת"ר (במסכת סופרים) "ירקוד ג' רקידות" - רקידה דוקא. (ס"ה) ביאור בפירוש רש"י הנ"ל. (ס"ו) הביאור באגרת התשובה, והמשך הביאור בפירוש רש"י. (ס"ז).

ש"פ ואתחנן חמשה עשר באב תשל"ז: שיחה א :הקשר ד"ואתחנן" ל"נחמו נחמו": ע"י עבודת התשובה ("נחמו נחמו") מגיעים לבחינת אתערותא דלעילא שלמעלה מאערותא דלתתא, "מתנת חנם" ("ואתחנן")) .ס"א. **שיחה ב :**מעלת ט"ו באב - עלי' שאחר הירידה דתשעה באב; **מעלתו על ט"ו תשרי ועל יום הכיפורים (ע"ד "כפורים" - כמו פורים); מעלתו כשחל בשבת**. סי"ב. **שיחה ג :**ההוראה בפועל מכהנ"ל - התחזקות בתורה וצדקה ושאר המבצעים) .סכ"א. פירוש "תשש כחה של חמה". סכ"ד **שיחה ד :**שאלות בפירוש רש"י עה"פ (ג, כה) "והלבנון זה בית המקדש) ."סכ"ז שאלות בלקוטי לוי יצחק ע"ד היצר הרע שבתחלה בא כאורח ואח"כ נעשה כבעל הבית) .סכ"ח. שאלות בפרקי אבות (פ"ד מי"ט) "שמואל הקטן אומר כו) .'"סכ"ט. ע"ד השמחה דט"ו באב. סל"א. **שיחה ה :**הביאור בפירוש רש"י. סל"ג. הביאור בפרקי אבות. סל"ט. הביאור בהערות לזהר. סמ"ה. ביאור ברמב"ם סוף הלכות חנוכה. סמ"ו. **שיחה ו :**המשך הביאור בפירוש רש"י. סמ"ח. / "מ'האט דאך געדעדט פריער וועגן דעם עילוי פון שבת נחמו אז דאס איז די נחמה בכפלים שלאחרי הירידה דת"ב, און אויך וועגן דעם עילוי פון ט"ו באב, וואס דאס קומט גלייך נאך די ירידה פון ת"ב, און אויף דערויף זאגט די משנה לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב. . און איצטער איז דא מערניט ווי דער מנהג ישראל אז בט"ו באב זאגט מען ניט קיין תחנון . . איז דאך אבער פארשטאנדיק גודל הענין פון מנהג ישראל דוקא, דערפון וואס ס'איז מבואר גודל מעלת ההקפות)אז(מצד דערויף וואס דאס איז א מנהג ישראל . . וואס דערפון איז אויך פארשטאנדיק בנוגע צו דעם ענין פון ט"ו באב ווי דאס איז בזמן הזה, אז מצד דערויף וואס איצטער איז דאס מערניט ווי א מנהג ישראל, איז דאס אן ענין נעלה ביותר ע"ד מעלת ההקפות. און דער ענין פון ט"ו באב איז דאך פארבונדן מיט א שמחה גדולה ביותר, ביז אז דאס קומט אראפ אין א ענין של ריקוד, "בנות ישראל יוצאות וחולות כו'", וואס דער ענין פון ריקוד באווייזט אויף גודל מעלת השמחה . . א גרעסערע שמחה וואס קומט אראפ אין ריקוד דוקא. און אין ריקוד גופא קען זיין א ריקוד וואס איז במדידה והגבלה, און ס'איז דא א ריקוד וואס ער איז אין אן אופן פון בל"ג. וואס לכאורה איז ניט פארשטאנדיק ווי אזוי קען זיין ביי אן אדם מוגבל אן ענין של ריקוד אין אן אופן פון בל"ג? איז דער סימן אויף דערויף - דער ענין העיגול א מחול, וואס דאס באווייזט אויף אן ענין של בל"ג . . און אזוי ווי ביי חסידים האט מען דאך מתיר געווען זינגען אן אפי' טאנצן בשבת - זאל מען איצטער זינגען א ניגון, צי "לכתחילה אריבער" אדער "ופרצת" אדער אן אנדער ניגון אן ווערטער, און זינגען דאס אין אן אופן פון בל"ג כו'. און ניט אז מזאל דאס זינגען אין אן אופן פון "ויפתוהו בפיהם ובלשונם וגו' ולבם לא נכון עמו", אז בשעת מעשה טראכט מען וועגן דעם עסק און וועגן דאלארן און וועגן דרייערייי וכו', נאר מ'זאל זיך אריינלייגן אין דעם ניגון עכ"פ אין די פאר מינוט וואס מ'זינגט אים און ניט טראכטן וועגן אנדערע זאכן. און יעדערער זאל ארויסגיין פון זיין גלות פנימי, וואס מ'איז שקוע אין דעם בוץ און מ'האט דערפון הנאה, כידוע דער משל פון כ"ק מו"ח אדמו"ר. און פון דעם "אם לא תדעי לך היפה בנשים" (המדובר לעיל) בהמאמר זאל מען קומען צו דעם ענין פון "עד דלא ידע", אז ס'זאל זיין א שמחה למעלה ממדידה והגבלה !

ש"פ ואתחנן חמשה עשר באב תשמ"א: שיחה א: ביאור מעלת הנחמה בכפליים (ד"נחמו נחמו") - בתוקף נצחי שתבוא ע"י עבודת התשובה (שגם בה ישנו הענין דכפליים ונצחיות) וכללות העבודה דזמן הגלות. (ס"א) שיחה ב: מעלה הנ"ל - כששבת נחמו בט"ו באב; ביאור מעלת ט"ו באב על יום ה(כ)פורים; הטעם שכל השנה נק' "שנת הקהל" ושייכות הענין לפ' ואתחנן (שנאמרה לדור שנכנסו לארץ). (סט"ז) שיחה ג: שאלות בפירוש רש"י (ד, כה) - "ונושנתם - רמז להם שיגלו לסוף שמונה מאות וחמשים ושתים שנה כו'". (סל"ה) בלקוטי לוי יצחק (ע' תנו) - על הפסוקים "האיש אדוני הארץ" ו"איש נעמי". (סל"ו) בפרקי אבות (פ"ג מ"ז-יד) - ר"י אומר המהלך בדרך ושונה וכו'... רחב"א אומר הנעור בלילה כו'". (סל"ז) ע"ד השלמת הפעולות דג' השבועות וט'

יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org
לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען" (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +

הימים. (סל"ט) שיחה ד: הביאור בפירוש רש"י. (ס"מ) הביאור בלקוטי לוי יצחק ושייכותו ליום ההילולא כ' מנחם אב. (סמ"ג) הביאור בפרקי אבות (פרטי החילוקים בין ב' המשניות הנ"ל). (סמ"ו) שיחה ה: המשך הביאור הפירוש רש"י. (סנ"ב) ע"ד סיום הספר תורה לילדי ישראל. (סנ"ז).

בשיחת ש"פ ואתחנן תשמ"א נאמר שגם אלה שאמרו פרקי אבות בשבת הקודמת[399] יחזרו ויאמרו פ"ג בשבת הבאה[400].

ש"פ ואתחנן נחמו ט"ז מנ"א תשמ"ה: ראה במיוחד שיחה הראשונה שמה הרבי דיבר אודות האלול ווינט וליובאוויטש, והרבי ביאר למה אדמוהריי"ץ מביא זאת בליקוטי דיבורים, מאד מאד מיוחד ומרגש (זאת היתה ההרגשה בעת ההתוועדות) **ושזה נוגע גם אלינו כיום דלא כהחושבים שזה הי' נוגע רק אז!** / מאמר עם ביאור תיבת ואתחנן ותקט"ו תפילות שמשה התפלל והקשר עם ט"ו באב, מאמר ארוך ונפלא! שיחה א: הקשר דשבת נחמו עם חמשה עשר באב, והמעלה בקביעות ש"ז - ט"ו באב בערב שבת נחמו, מעלה גם לגבי הקביעות דט"ו באב בשבת נחמו עצמו, שיחה ב: ענינו של יום ששי (מלבד העילוי ד"ערב שבת") - "טוב מאד", מצד שלימות ענין העבודה באופן ד"קב שלו", והקשר ל"והי' עקב תשמעון", מעלת המעשה; שיחה ג: מט"ו באב ואילך מוסיף והולך בתורה, וההכנה לזה - מיעוט הלבנה (ישראל מונין ללבנה) מיום ליום, הוספה בענין הביטול; "בנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים" - ענין הנישואין, ע"י הקדמת ענין הביטול; עבודת הביטול מחמשה עשר באב ואילך - הכנה לגילוי ד"מלך בשדה" בחודש אלול; שיחה ד: א) שאלות בפרש"י (ד, מא) - "אז יבדיל משה"; ב) שאלות בלקוטי לוי"צ - הקשר עם ט"ו באב; ג) שאלות בפרקי אבות (פ"ג מ"ה) - "רבי נחוניא בן הקנה אומר כל המקבל עליו עול תורה כו'"; ד) שאלות בשיעור היומי ברמב"ם - הלכות פאה: (א) זמני החלוקה, (ב) לקט שכחה ופאה בזמן הזה; ה) התוועדות ב"גן ישראל" בקשר עם יום ההילולא כ"ף אב; שיחה ה: א) הביאור בפרש"י; ב) הביאור בלקוטי לוי"צ; ג) הביאור בפרקי אבות.

ש"פ ואתחנן נחמו ט"ז מנ"א תשמ"ח: (עש"ק מכתבים עבור כינוס השלוחים באה"ק וכדאי לקרותם) **מילים מיוחדות ביותר!** אשתדל להביא מקצתם הן במוגה והן בהנחות ממש כדאי לקרות כל השיחה עם ההערות אבל מקצת נשלח כאן ! ראו ותחי נפשכם! "בעמדנו בשבת נחמו, בסמיכות ממש ליום טוב דחמשה עשר באב, זמן המוכשר ומסוגל ביותר לתיקון כללות ענין החורבן והגלות - יש להוסיף)"דמוסיף יוסיף"(ביתר שאת וביתר עוז ב"מעשינו ועבודתינו" הממהרים ומזרזים את הגאולה, להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה כדי להחיש ביאת משיח צדקנו בפועל ממש. ובפרטיות יותר - להוסיף בלימוד התורה)"מוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה"(, נגלה דתורה ופנימיות התורה ו"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" - תוספת הידור בקיום המצוות, כולל ובמיוחד - מצוות הצדקה, השקולה כנגד כל המצוות . . ובאותיות פשוטות: לכל לראש - וממילא צריך כאו"א לעשות חשבון צדק בנפשו בנוגע ללימוד התורה, נתינת הצדקה וכללות המצוות, האם עבודתו היתה כדבעי, כפי החיוב על פי דין, ללא חסרון. וגם לאחרי שמשלים את החסר ובאופן של שלימות – אין להסתפק בזה, אלא צריך להוסיף עוד יותר, הן בכמות והן באיכות]ובהערה: ולדוגמא: בלימוד התורה -להוסיף הן בכמות זמן הלימוד, והן באיכות הלימוד, באורך רוחב ועומק כו'. ובצדקה - להוסיף הן בכמות הממון, והן בענין דסבר פנים יפות, ובכמות הממון גופא - לא רק לפי ערך ההוספה בעשירות שלו שסכום ה"מעשר" גדול יותר, אלא גם הוספה מ"מעשר" ל"חומש", להוספה יתירה מ"חומש" כו'] . . והוספה זו הולכת ונמשכת)ואדרבה - בעילוי אחר עילוי(במשך כל התקופה ד"שבע דנחמתא")עד ראש השנה, שבו יומשך חיות חדש ונעלה יותר כו'(, כלומר, אין זו הוספה חד-פעמית, אלא הוספה באופן של קביעות, מיום ליום, במשך כל ה"שבע דנחמתא" . . דבר ברור הוא שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה - דוגמת הדור שנכנס לארץ לאחרי חמשה עשר באב שבו "כלו מתי מדבר", ואז נעשו "כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ מאותן שכתוב בהן)בפרשתנו) חיים כולכם היום". ולכן בעמדנו בסמיכות ממש לחמשה עשר באב, שבו מודגש ביותר שנמצאים בסיום הגלות ד"מדבר העמים" ו"עומדים להכנס לארץ" באופן של גאולה נצחית שאין אחר גלות- צריכה להיות הדגשה והוספה מיוחדת בכל הקשור לקירוב הגאולה, כולל ובמיוחד - הצפי', הבקשה והתפלה על הגאולה)ע"ד ובדוגמת תפלת משה, תקט"ו תפלות, כדי לפעול הכניסה לארץ באופן של גאולה נצחית(. על כל אחד ואחת לעשות חשבון צדק בנפשו: מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה...!? ובפרט על ידי התבוננות שמשיח צדקנו עומד ומצפה בקוצר רוח לגאול את ישראל . . לאחרי שכאו"א ואחת ישלים את התלוי בו להחיש את ביאת המשיח, ומכין שמשיח צדקנו בכבודו ובעצמו עומד וממתין לפעולה שלו, הרי מובן גודל האחריות המוטלת עליו, ביחד עם גודל הזכות כו'". / 1. השייכות שבין חמשה עשר באב לשבת נחמו ופ' ואתחנן - הדגשת תיקון החורבן והגלות דתשעה באב ע"י הגאולה; 2. ההתחלה ד"שבע דנחמתא" ב"נחמה בכפליים" - דוגמת הענין ד"מתנת חנם" ("ואתחנן"); 3. תיקון החורבן והגלות ע"י ההוספה בלימוד התורה - ההוספה בתורה החל מחמשה עשר באב ואילך - והשייכות לבקשת משה להכנס לארץ (בפ' ואתחנן), שלילת הגלות, מצד המשכת אתעדל"ע ע"י לימוד התורה; 4. **הוספה בהפצת התורה והמעיינות חוצה באופן ד"כפלים לתושי'", באין-ערוך; 5. הדגשה מיוחדת בדורנו זה - (א) על כאו"א לפעול לקירוב הגאולה, ב) כאו"א הוא שליח להפיץ תורה ויהדות**; 6. ע"ד כינוס השלוחים ברחובות שבאה"ק - הרחבה בעבודת השלוחים; 8. פרקי אבות (פ"ג מ"ו) - "עשרה שיושבין ועוסקין בתורה", חמשה, שלשה, שנים ואחד. 7. התועלת של כינוס - דיווח וביקורת שמביאים להגברת הפעילות, וההצעה להוסיף בקיום כינוסים; 9. שיעור היומי ברמב"ם - שיעורי נקב לענין טומאה ב"לתקן הדעות"; 10. לקוטי לוי"צ - ז' מיני רשימות; הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א: 11. הביאור בפרש"י ריש פרשתנו - "ואתחנן.. מתנת חנם.. ד"א אחד מעשרה לשונות שנקראת "תפלה"; 12. ע"ד קבוצת אורחים; וחלוקת משקה



יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +
לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען"

שבת פרשת ואתחנן - נחמו, ט"ז מנחם־אב

את ההתוועדות פתח הרבי בכך ששבת 'נחמו' באה בהמשך לט"ו באב החל בערב שבת, עליו נאמר בגמרא "מכאן ואילך דמוסיף יוסיף", כלומר, למרות שבכל השנה ישנו ציווי להעלות בקודש, מכל מקום בט"ו באב צריכה להיות הוספה באין ערוך, ובקביעות זו ששבת נחמו באה בהמשך לט"ו באב ישנם סימנים נוספים המורים על ענין ההוספה באופן של "כפליים לתושיה" בכך שבהפטרה כתוב "נחמו נחמו" - כפליים, היינו, שיש להתחזק מיד ב"שטורעם" ובהוספה כפולה. להוסיף בכל ענייני טוב וקדושה - תורה ומצוות וכו', וכן בעבודתה המיוחדת של השנה 'תשמח' ו'הקהל'.

הרבי קישר זאת לכינוס השלוחים הנערך בעיר רחובות בארץ הקודש, ואמר כי כתב לשלוחים שמכיוון שבהשגחה פרטית מתקיים הכינוס בעיר רחובות יש ללמוד מכך הוראה בעבודת ה' - 'רחובות' מלשון 'רחבות', וזה מלמד שיש להתרחב ולהוסיף בעבודת הפצת היהדות.

בהמשך אמר הרבי שאין להסתפק בעריכת כנס שלוחים חד שנתי אלא יש לקיים במשך השנה כמה וכמה כינוסים ולעמוד בקשר מתמיד עם כל שליח כדי לעוררו ולעודדו להמשיך ולהתמיד בעבודה.

בהמשך נסב הדיבור על כך שעל כל אחד לעשות חשבון צדק בנפשו על הפעולות הטובות שעשה ובפרט בדורנו זה, שכ"ק אדמו"ר מהוריי"ץ נ"ע הכריז שהוא הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה, ולכן על כל אחד ואחד לשאול את עצמו מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה!... ישנם כאלו - אמר הרבי - שטוענים ואף כתב לי מישהו בכתב, שכיון שביאת משיח צדקנו הוא דבר התלוי בקב"ה, הרי ש"אין דרכינו לזרז הקב"ה"...

את אותו אחד שואלים: מדוע בנוגע לבקשת צרכים גשמיים דרכך כן לזרז את הקב"ה?! הוא ממשיך וטוען שלא ראה אצל אביו וסבו שיעבדו לזרז את ביאת המשיח, אבל נשאלת השאלה הוסיף הרבי - האם בכל העניינים הוא מתנהג כרצון זקניו? הלא מודע הוא שאם יכנסו זקניו לחדרו הפנימי בבית וירא שמונח שם עיתון (טיימס) הם יצעקו "פע...".

הרבי עורר גם על מצות הצדקה, ותבע שכשם שהשגות בכסף גדלות אצל אדם כאשר הוא מתעשר, כך גם שתגדלנה השגותיו בעניין הצדקה. שככל שהוא מתעשר יותר צריך הוא להוסיף ולתת יותר ויותר צדקה.

לקראת סיום הזכיר הרבי כי השבוע ביום רביעי כ' מנחם אב יחול יום הילולת אביו ז"ל



תש"נ
ט"ז מנחם־אב

שנה שמלך המשיח נגלה בה

ליד דלת היציאה מבית המדרש למטה נעצר הרבי והביט לרגע קט לעבר דף צילום של קטע מ"לקוט שמעוני" המדבר על סימני הגאולה (ושמקשרים זאת למצב העולם בימים אלה), שהיה תלוי על הדלת והמשיך בדרכו.

לתועלת הקוראים שי' הננו מביאים כאן את הקטע הנ"ל:

"א"ר יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בה, כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה מהם וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחזו אותם צירים כצירי יולדה, וישראל מתרעשים ואומר להיכן נבוא ונלך להיכן נבוא ונלך, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו הגיע זמן גאולתכם, ולא כגאולה ראשונה גאולה אחרונה כי גאולה ראשונה היה לכם צער ושעבוד מלכיות אחריה אבל גאולה אחרונה אין לכם צער ושעבוד מלכיות אחריה. שנו רבותינו בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

לכתחילה צולם הקטע הנ"ל ללא השורות האחרונות ופורסם, אולם זמן מה לאחר שהרבי עבר וראה את הפתק ללא שלוש השורות האחרונות, התקשר הריל"ג שי' לאברך שתלה את הקטע ושאלו מדוע לא הוסיפו גם את השורות האחרונות. אז פורסם הקטע שוב עם השורות הנ"ל.

מני אז הזכיר הרבי שוב ושוב את המדרש שהפך מטבע לשון בשיחות הרבי בשנים האחרונות.

(מתוך 'יומן בית חיינו')



שינו ועבודתינו הממהרים ומזרזים את הגאולה, להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה כדי להחיש ביאת משיח צדקנו בפועל ממש.

ובפרטיות יותר — להוסיף בלימוד התורה („מוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה"), נגלה דתורה ופנימיות התורה ו„גדול תלמוד שמביא לידי מעשה"[65] — תוספת הידור בקיום המצוות, כולל וב־מיוחד — מצות הצדקה, השקולה כנגד כל המצוות[66], כמדובר כמ"פ בענין „ציון"[67] במשפט (תורה[68]) תפדה ושבי' בצדקה"[69].

ובאותיות פשוטות:

לכל לראש — צריך כאו"א לעשות חשבון צדק[70] בנפשו בנוגע ללימוד התורה, נתינת הצדקה וכללות המצוות, האם עבודתו היתה כדבעי, כפי החיוב ע"פ דין, ללא חסרון. וגם לאחרי שמש־לים את החסר ובאופן של שלימות — אין להסתפק בזה, אלא צריך להוסיף עוד יותר, הן בכמות והן באיכות[71].

ובהוספה גופא — כו"כ דרגות בעילוי אחר עילוי[72]:

החשבון צדק על כללות העבודה במשך כל השנה. ובפרט בנוגע לענינים המיוחדים דשנה זו — שנת הקהל, ושנת תשמח ותשמח.

71) ולדוגמא: בלימוד התורה — להוסיף הן בכמות זמן הלימוד, והן באיכות הלימוד, באורך רוחב ועומק כו', ובצדקה — להוסיף הן בכמות הממון, והן בענין דסבר פנים יפות, ובכמות הממון גופא — לא רק לפי ערך ההוספה בעשירות שלו שמכוח ה„מעשר" גדול יותר, אלא גם הוספה מ„מעשר" ל„חומש", להוספה יתירה מ„חומש" כו'.

72) ויש לקשר זה עם השיעורים בתורה השייכים לשבת זו:

א) בפרק שלישי דאבות (משנה ו) — „עשרה שיושבין ועוסקין בתורה שכינה שרויה ביניהם כו', ומניין אפילו חמשה כו' ומניין שלשה כו' ומניין אפילו שנים כו' ומניין אפילו אחד כו'". שע"פ הסדר מלמטה למעלה (כידוע שדברי תורה נדרשים לפניהם ולאחריהם — ראה תוס' יומא נב, ריש ע"ב) הרי זה באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי: לימוד התורה ד„אחד", שגם בזה ע"ידי גדול ביותר, „שנאמר (יתרו כ, כא) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך", שהקב"ה בכבודו ובעצמו פונה מכל עסקיו ובא אליו כדי לברכו"; ואע"פ, צ"ל הוספה יתירה — „שנים" („כפלים"), ויתירה מזה — „שלשה", „חמשה", עד ל„עשרה".

ב) בשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת פי"ב-

---

*) נוסף על הדוגמא מכללות הלימוד דפרקי אבות בשבתות הקיץ ג"פ, שבכל פעם ניחוסף ע"ידי ב„מילי דחסידותא".

**) ולא רק ברוחניות (הצלחה בלימוד התורה וכיו"ב), אלא גם בגשמיות — דוגמת ברכת כהנים (ראה פרשתנו עה"פ — מסוסה לח, א) שהיא (גם) בעניינים גשמיים.

דבחינת „מחי' חיים" (יומא עא, א. וראה סה"מ תש"י ע' 44).

65) קידושין מ, ב. וש"נ.

66) ב"ב ט, א. ירושלמי פאה פ"א ה"א. וראה תניא פל"ז (מה, ב).

67) ישעי' א, כז.

68) לקו"ת ר"פ דברים (ב, סע"ב) — ע"פ תי"א וישב מ, יג.

69) ולהעיר מהמבואר בלקו"ת שם ג, סע"ד ואילך, שלא נתקבלה בקשת משה שתהי' ההמשכה מלמעלה בלבד ע"י התורה, כמארז"ל (יבמות קמ, ב) כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו, אלא צריך להיות תורה ותפלה, תורה וגמ"ח (אוה"ת שם כרך ו' ע' ב'רי), כללות המצוות.

70) להעיר, ששבת נחמו היא התחלת התקופה ד„שבע דנחמתא", „מאחר תשעה באב עד ראש השנה" — סיום השנה", שלכן, מתחיל כבר עשיית

---

*) נוסף להרמז בחודש אב בכללותו, שמזלו אר"י, ר"ח אלול ר"ה יוה"כ הוש"ר (של"ה ריש מס' ר"ה (ריג, א) — הובא ונתבאר באוה"ת ר"ה ע' א'תכב). ובפרט מחמשה עשר באב ואילך — כידוע המנהג אצל כמה שמברכים כתיבה וחתימה טובה מט"ו באב ואילך (דרכי חיים ושלום או"ח סתרפ"ד).

ד„שבע דנחמתא", הוספה באו"א לגבי הוספה באו"א כו', עד אין סוף.

ח. ובכל הנ"ל ניתוסף הדגשה יתירה בדורנו זה:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הכריז — בשעתו אז — „לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"[84], והודיע, שכבר נס־תיימה כל העבודה, ולא יותר אלא „לצחצח הכפותורים"[85], ו„עמדו הכן כול־כם"[86] לקבלת פני משיח צדקנו. ועאכו"כ לאחרי שעברו כמה עשרות שנים מאז הכרזה זו.

ובמילא, דבר ברור הוא שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה — דוגמת הדור שנכנס לארץ לאחרי חמשה עשר באב שבו „כלו מתי מדבר", ואז נעשו „כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ . . מאותן שכתוב בהן (בפרשתנו[87]) חיים כולכם היום"[88].

ולכן, בעמדנו בסמיכות ממש לחמשה עשר באב, שבו מודגש ביותר שנמצאים בסיום הגלות ד„מדבר העמים"[89], ו„עומ־דים להכנס לארץ", באופן של גאולה נצחית שאין אחרי' גלות — צריכה להיות הדגשה והוספה מיוחדת בכל הקשור לקירוב הגאולה[90], כולל וב־מיוחד — הצפי'[91], הבקשה והתפלה על הגאולה (ע"ד ובדוגמת תפלת משה, תקט"ו תפלות, כדי לפעול הכניסה לארץ באופן של גאולה נצחית).

על כאו"א לעשות חשבון צדק בנפשו: מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה?! . . .

ובפרט ע"י ההתבוננות שמשיח צדקנו עומד ומצפה בקוצר רוח לגאול את ישראל (כמובן מדברי הגמרא[92] שאינו מתיר שני נגעים ביחד שלא יתעכב כדי קשירת שני נגעים, כמוזכר לעיל[93]) — לאחרי שכאו"א ישלים את התלוי בו להחיש את ביאת המשיח, ומכיון שמשיח צדקנו בכבודו ובעצמו עומד וממתין לפעולה שלו, הרי מובן גודל האחריות המוטלת עליו, ביחד עם גודל הזכות כו', שלכן, כשיבוא משיח צדקנו בקרוב ממש, יודה לכאו"א על פעולתו להחיש ביאתו, ולא רק הודי' בלבד, אלא יוסיף ויתן מעניניו, הן ענינים רוחניים, החל מלימוד התורה, „תורה חדשה מאתי תצא"[94], והן ענינים גשמיים, ש„הטובה תהי' מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר"[95].

ט. וענין נוסף המודגש ביותר בדורנו זה — עבודת השליחות לפעול

---

84) „הקריאה והקדושה" תש"א-ב.

85) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

86) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

87) ד, ד.

88) פרש"י חוקת כ, כב.

89) יחזקאל כ, לה. וראה בחי' ר"מ מסעי. ועוד. לקו"ת ר"פ מסעי. ובכ"מ.

90) וכפס"ד הרמב"ם (הל' תשובה פ"ג ה"ד) שע' „מצוה אחת" (במעשה, בדיבור או במחשבה) „הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

91) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים רפ"א) „כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו כו'. וריל שמקום החיוב (לא רק להאמין בו, אלא גם) לחכות לביאתו — אף שצפי' וגעגועים לדבר הנכסף מביאים לידי רגש של צער כו' — כדי שיתפלל יותר ויבקש על ביאתו, וע"י יחיש ביאתו בפועל ממש.

92) סנהדרין צח, א.

93) בש"פ דברים — לעיל ע' 573-4.

94) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

95) רמב"ם סיום ותוחם הל' מלכים (וספרו בכלל).

על הזולת[96]:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — „הנשיא הוא הכל"[97], „לב כל קהל ישראל"[98] — הטיל על כאו"א מאנשי הדור שליחות קדושה להיות „נר לה' איר"[99], להאיר אחרים, „נר ה' נשמת אדם"[100], דכל אלו הנמצאים בסביבתו (נוסף על בני ביתו כו'), ובכל מקום שידו מגעת, שיאירו ב„נר מצוה ותורה אור"[101], אשר, ע"ז מבטלים את חשכת הגלות ומביאים את אור הגאולה[102].

ופרטי הדברים דעבודת השליחות — הלא הם כתובים בריבוי אגרות־קודש שלו, בשיחותיו ובמאמריו כו', וצריך להיות — ש„קריינא דאיגרתא איהו להוי פרוונקא"[103], למלא את השליחות מתוך מסירה ונתינה (דוגמת המס"נ דפינחס), ע"י הפצת התורה, כולל ובמיוחד פנימיות התורה כפי שנתבארה בתורת החסידות, בחי' היחידה שבתורה[104], שע"ז מגלים בחי' היחידה שבכאו"א מישראל (האנשים הנשים והטף[105], ני־צוץ משיח[106], ועד להתגלות בחי' היחידה הכללית — משיח צדקנו[107].

ולכן, על כאו"א למלא השליחות שהוטלה עליו ע"י נשיא הדור, ולידע, שמכיון שהנשיא הוא „לב כל קהל ישראל", בדוגמת הלב שממנו מתפשט הדם לכל האברים ואח"כ חוזר הדם אל הלב[108], הרי, נוסף על מינוי השליחות, בוחן נשיא הדור אם נתקיימה פעולת השליחות[109], בעת שחוזר הדם דכל האברים (כל אנשי הדור) למקורו ב„לב כל קהל ישראל", ומוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהמשכת הברכות כו' בכל המצטרך, בגשמיות וברוחניות גם יחד, לכל אלו שממלאים פעולת השליחות.

ו. וכאן המקום להזכיר אודות כינוס השלוחים בארצנו הקדושה שמתקיים — בהשגחה פרטית — ביום הראשון הבע"ל, מוצאי ש"ק.

ויה"ר שיהי' הכינוס בהצלחה רבה, ולכל לראש — לבחון את קיומן של ההחלטות הטובות שנתקבלו בכינוס שלפנ"ז, ולהוסיף עליהן כהנה וכהנה („דמוסיף יוסיף"), ועד להוספה באופן של הרחבה — כהלימוד משמה של העיר שבה מתקיים הכינוס (בהשגחה פרטית) — „רחובות", ע"ש „הרחיב ה' לנו"[110], באופן ש„יצחק"[111] מעיד שזוהי הרחבה.

ומובן, שתוכן הכינוס ומטרתו כו'[112] שייך ונוגע (לא רק למשתתפי הכינוס, אלא) גם לכל השלוחים, ועד לכאו"א מאנשי הדור — שהרי כל ישראל הם מציאות אחת, והעצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכולו[113].

יא. ויש להוסיף בביאור התועלת שבכינוס כזה, שלכן, יש להשתדל בכמה נוסים דוגמתו, בכו"כ מקומות, בריבוי מקומות.

ובהקדמה:

אע"פ שכבר פעלו גדולות ונפלאות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה — הרי, כיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא, הרי זו ההוכחה ביותר שנשאר עדיין מה להשלים ולהוסיף בזה, ולכן, יש למצוא ובהשתדלות דרכים להגביר ולהרחיב את הפעולה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.

ומהעצות לזה — לא להסתפק בהחלטה טובה שמחליט בפ"ע ביחידות, אלא, לקבל החלטות טובות ביחד עם עוד כו"כ מישראל, כידוע מ"ש כ"ק אדמו"ר בקונטרס החלצו[114] (ונדפס ונת־פרסם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) ש„ההסכם אשר עושים שנים או רבים יש לזה חיזוק הרבה יותר מה־הסכם שעושה בפ"ע כו'", ועוד ועיקר — שע"ז יוכלו לבחון איש את רעהו ולדווח זה לזה ע"ד קיומן של ההח־לטות הטובות בפועל ממש, אשר, עצם הידיעה שמזמן לזמן יצטרך ליתן דין וחשבון לבשר־ודם מה הם ההחלטות הטובות שקיבל על עצמו, ומה עשה בפועל ממש — תפעל זירוז בכל עניני העבודה, כנראה במוחש, וכמאמר ריב"ז לתלמידיו „יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם"[115], ואם לתלמידי ריב"ז נאמר כן — אנו מה נעני אבתרי".

[ואם ישנם כאלו שיטענו שעבודתם היא באופן ד„הצנע לכת עם אלקיך"[116], ובמילא, עבודתו ופעולתו היא בגדר „סוד"... ואין לו למסור דין וחשבון בעניני השליחות שלו, כאו"א לפי ענינו — לא רק פעם אחת או פעמיים בשנה, אלא בזמנים תכופים יותר, להתאסף כו"כ ביחד כדי לעורר ולזרז איש את רעהו בכל עניני העבודה ע"י ההת־דברות והדיווח מהנעשה בפועל ממש, וגם במשך הזמן שבין כינוס לכינוס — באמצעות חילופי מכתבים או בטלפון, וכיו"ב, שע"ז יתוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה.

יב. ויה"ר שקבלת ההחלטה הטובה ע"י ההוספה („דמוסיף יוסיף") בכל הפעולות דהפצת התורה והיהדות וה־מעיינות חוצה, עוד לפני הקיום בפועל — תביא תיכף ומיד את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בעיצומו של יום השבת, שבת נחמו, ההתחלה ד„שבע דנחמתא", באופן ד„נחמה בכפלים".

ואז תקויים בקשת משה רבינו „אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה (זו ירושלים) והלבנון (זה בית המקדש)"[122] — שמשה רבינו „גואל ראשון הוא גואל אחרון"[123], מכניס את כל בנ"י לארץ באופן של גאולה נצחית שאין אחרי גלות.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו — גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, „בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנו־תינו"[124], „קהל גדול"[125],

כולל גם כל בנ"י מכל הדורות שלפנ"ז — „הקיצו ורננו שוכני עפר"[126], ביחד עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, וכן אאמו"ר, שיום ההילולא שלו (עשרים באב, שחל ביום הרביעי שבו נחלו המאורות) מתברך משבת זו, אשר, מסר נפשו על הפצת התורה והמעיינות במדינה ההיא, ולאחרי יציאת כ"ק מו"ח אדמו"ר ממדינה ההיא נשאר הוא נכדם היחידי של אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי והצ"צ המנהיג במדינה ההיא, ולכן פנו אליו גם בעניני הדרכה וכו' וכו', ובגלל פעולותיו בהפצת התורה והמעיינות נאסר והוגלה ונסתלק במקום גלותו כו',

וכולם יחדיו — „ישובו הנה"[125], לארצנו הקדושה, שתהי' באופן של הרחבה, „ירחיב ה' אלקיך את גבולך"[127], לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש השלישי.

ואז יהי' גם לימוד התורה בתכלית השלימות (כבקשת משה) — „תורה חדשה מאתי תצא", באופן של ראי'[128], „גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", עדי קיום היעוד „ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו", במהרה בימינו ממש, ו„לא עיכבן המקום כהרף עין"[129].

---

96) נוסף על המוכרח מצד החיוב ד„ואהבת לרעך כמוך", „כלל גדול בתורה" (תו"כ ופרש"י קדושים יט, יח). ובפרט בשנת הקהל, ובסמיכות לחמשה עשר באב, תיקון החורבן והגלות ע"י ביטול סיבת הגלות (שהיא ההיפך דאהבת חנם — ראה יומא ט, ב), ואדרבה — ההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל•.

97) פרש"י חוקת כא, כא.

98) רמב"ם הל' מלכים פ"ג הי"ו.

99) ראה לקו"ש ח"ב ע' 484 ואילך. ושי"נ. וראה גם סה"ש תש"א ע' 136 שחסיד הוא דוגמת האיש שמדליק פנסי הרחוב כו'.

100) משלי כ, כז.

101) שם ו, כג.

102) להעיר מלקו"ת ריש פרשתנו: כי להיות עוה"ז הוא העולם השפל והחשוך עב כפול ומכופל וצריך להרבות בנרות . . נר הוי נשמת אדם שהוא נר המאיר הארץ שם הוי' בבחי' גילוי להאיר את העה"ז ולאהכסא חשוכא לנהורא . . וכמה ריבוא נשמות שהם כמה ריבוא נרות, שלפי ריבוי החושך ועביו הכפול ומכופל כך צ"ל ריבוי הנרות בנשמות כו'.

•) להעיר, שגם בפעמי הי"ם דחמשה עשר באב מודגש הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל (ראה שיחת מ"ו באב תשמ"ו סי"א ובהערה 103).

103) סנהדרין פב, ס"א. פרש"י בלק כה, ז. וראה לעיל ע' 549 ואילך. ועוד.

104) ראה באריכות קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"ה ואילך. ושי"נ.

105) ובהדגשה יתירה בשנה זו — שנת הקהל — „הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגו' למען ישמעו ולמען ילמדו גו' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת" (ויילך לא, יב). „באילו עתה נצטוויה בה ומפי הגבורה שומעה" (רמב"ם סוף הל' חגיגה) — כ„יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב באמור ה' אלי הקהל לי את העם ואשמיעם את דברי וגו'" (פרשתנו ד, יו"ד).

106) כמרומז בכתוב (בלק כד, יז) „דרך כוכב מיעקב" — דקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים רפי"א), וגם על באו"א מישראל (ירושלמי מע"ש ספ"ד), והתיווך בזה — שבכאו"א מישראל יש ניצוץ משיח (מאור עינים ס"פ פינחס. לקו"ש ח"כ ע' 599. ועוד).

107) סה"מ תרצ"ס ע' 207 — בשם הרמ"ז (לזח"ג רס, ב — מק"ס קצ, ב). ועוד.

108) ראה אגה"ק סל"א.

109) להעיר, ש„שליח לא מיקרי אלא המשתלח מה לזה שראוי לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך" (פרש"י גיטין כד, א).

110) תולדות כו, כב.

111) להעיר, ששמו (השני) של המשלח דדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר — „יצחק". וקשור גם עם הגאולה העתידה — כי, לעתיד יאמרו ליצחק דוקא „כי אתה אבינו" (שבת פט, ב. וראה תו"א ויצא כא, ג. ובכ"מ).

112) ראה באריכות ובפרטיות — בהמכתב המיוחד לכינוס השלוחים (פ„יום הששי פ' ואתחנן, חמשה עשר באב") בתוספת הערות.

113) כש"מ הוספות סקמ"ז. ושי"נ.

114) סה"מ תרנ"ט ע' סא.

115) ברכות כח, ב. הובא בתניא פמ"א (נז, ס"ע"א).

116) מיכה ו, ח.

117) כלשון המשנה ברישׁ פרק שלישי דאבות שלומדים בשבת זו.

118) ראה שו"ת הרשב"א ח"א סתקפ"א. הובא במג"א או"ח סקנ"ד סקכ"ג. רמ"א יו"ד סרמ"ט ס"ג.

119) שיחת ר"ב תמוז.

120) להעיר מהנהגת כמה בעלי מוסר שהי' להם פינקס מיוחד שבו היו כותבים המעשים טובים כו'. ואף שאין זה דרכם של חסידים, שאינם זקוקים שה„פינקס" יזכיר להם, אלא יזכרים בעצמם כו', מ"מ, יש מקום לכך באופן חד־פעמי (כשרואה בעצמו שיש צורך בכך כו'), כדי לעורר ולזרז עשיית החשבון צדק.

121) אבות פ"א מי"ז. מס"ז.

122) פרשתנו ג, כה ובפרש"י.

123) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו. דב"ר ספ"ט שעה"פ פ' ויחי (מט, יו"ד). תו"א ר"פ משפטים ובכ"מ.

124) בא יו"ד, ט.

125) ירמי' לא, ז.

126) ישעי' כו, יט.

127) שופטים יט, ח.

128) ראה לקו"ת צו יז, א־ב. שער האמונה פ"ס. סד"ה וידבר אלקים (השני) תרצ"ט. ועוד.

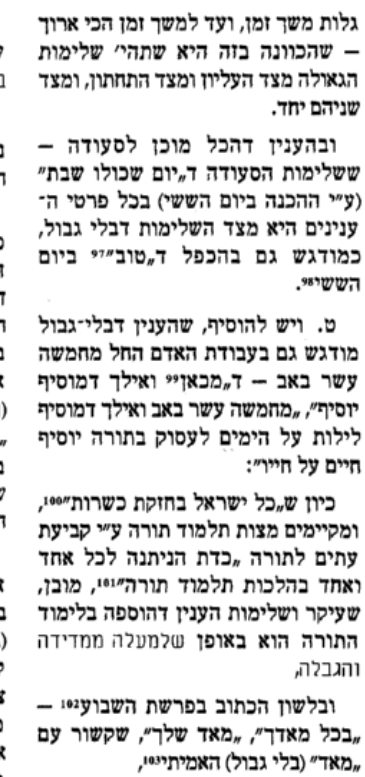
129) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

ש"פ ואתחנן נחמו ט"ז מנ"א תשמ"ט: לאחרי הסבר ארוך למה בואתחנן מתחילים עם מתנת חינם והקשר לחינוך, הקשר לקביעות שנה זו י"א מנ"א וראה הערה 109 / ובהמשך ההוראה בשתי הקצוות להתחיל בעבודה מיד עם הידור מצוה (וראה בהערה 114 אודות מה שבדורנו פשט המנהג להניח תפילין דר"ת יחד עם רש"י) וכל הזמן להוסיף במיוחד ברוחניות. השייכות דשבת נחמו לפ' ואתחנן (ופ' עקב שקורין במנחה): (א) שבע דנחמתא - הדגשת מעלת המדות, גילוי ההעלם, ובפ' ואתחנן, בגמיטריא תקט"ו - ההקדמה דת"ק, מדות (ובפ' עקב - "והי'", הקדמת ו"ה), (ב) סיום הגלות וכללות מעשינו ועבודתינו - "היום לעשותם" שבסיום הפרשה (ובפ' עקב - "והי' עקב תשמעון", אחרית הימים) השייכות לשיעור הרמב"ם דמוצאי ש"ק - סיום הל' כלים והתחלת הל' מקוואות: "כלים" - העבודה בעולם לעשות מכל עניניו "כלים" לאלקות, ו"מקוואות" - השלימות ד"כמים לים מכסים" לעתיד

לבוא התחלת שבע דנחמתא ב"נחמה בכפלים", בלי גבול, ודגומתה בפרשת השבוע - ההתחלה ב"ואתחנן", "מתנת חנם" (ובפ' עקב - "ושמר גו' את הברית ואת החסד אשר נשבע גו'") ביאור בפרש"י ר"פ ואתחנן - "מתנת חנם . . אחד מעשרה לשונות של תפלה" - ב"יינה של תורה "מעלת הקביעות דשבת נחמו ב"אחד עשר יום" דחודש החמישי - בחי' "אנת הוא חד" ה"כלים" לנחמה בכפלים - עבודה בכפלים; והדגשת העבודה בכפלים בענין ערי מקלט שבפרשת השבוע **השלמות לשיחות דלעיל:** ע"ד האורחים שבאו לשבת זו, ואמירת לחיים; חלוקת משקה.

ש"פ ואתחנן נחמו י"ג מנ"א תש"נ: איך יתכן שהקב"ה יעניש בכפליים ח"ו וביאור הענין בפשטות ובעומק / השייכות לתפילת משה להיכנס לא"י והשייכות לט"ו באב שע"י הוספה בלימוד התורה יוסיף חיים על חייו ברוחניות ובגשמיות / ביאור בפרקי אבות איזהו חכם וכו' ד' מעלות / "כדאי לנצל את ההוראה מחמשה עשר באב – להוסיף במיוחד בשיעורי תורה ברבים, על ידי יסוד שיעורים חדשים במקומות שעדיין לא קיים בהם שיעור, ולחזק ולהרחיב השיעורים שכבר קיימים". / " גם אם יש לאדם דאגות הפרנסה וכיוצא בזה הרי הוא מקבל החלטה שהדבר לא יפריע לו להוספה בלימוד התורה, ועל ידי עצם ההחלטה בזה – הקדוש ברוך הוא מברך אותו, שמלכתחילה לא יהי' לו דאגות ולומד תורה במנוחת הנפש ומנוחת הגוף".

ש"פ ואתחנן נחמו ט"ז מנ"א תנש"א: מילים מיוחדות ביותר! אשתדל להביא מקצתם הן במוגה והן בהנחות ממש כדאי לקרות כל השיחה עם ההערות אבל מקצת נשלח כאן אודות ה"פלא" המתרחש בימים אלו עם כינוס השלוחים ברוסיא! / "משה התחיל את תפילתו באמרו "אתה החילות להראות את עבדך – פתח להיות עומד ומתפלל", זאת אומרת ש"אף-על-פי שנגזרה גזירה (שמשה לא יכנס לארץ-ישראל), אמר לו, ממך למדתי שאמרת לי ועתה הניחה לי וכי תופס הייתי בך אלא לפתוח פתח שבי היה תלוי להתפלל עליהם, כמו כן הייתי סבור לעשות עכשיו", "אתה אין מי שימחה בידך אם תמחול לי ותבטל גזירתך" (פירוש רש"י.) שכן, היות שמדובר אודות הכניסה לארץ-ישראל והבאת הגאולה השלימה לכל בני-ישראל – הנה הגם שידע על הגזירה, **המשיך משה לעשות כל התלוי בו להתפלל, ועוד הפעם ועוד הפעם, עד – להתפלל תקט"ו תפילות... שמא זה יפעל שהקב"ה יבטל גזירתו וייתן לו להכניס את בני-ישראל לארץ-ישראל. יתירה מזו: אפילו לאחר שאמר לו הקב"ה "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" – הרי ספק גדול אם משה קיבל זאת כביכול... מסתבר שמשה מסר את נפשו והמשיך לבקש ולהתפלל להיכנס לארץ-ישראל. ...ומכאן ישנו גם הלימוד לדורות – בנוגע לאתפשטותא דמשה בכל דור ודור, עד משה שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועל-דרך-זה בנוגע לבחינת משה שישנו בכל יהודי – שמבלי הבט על התפלות ובקשות שהיו עד-עתה, צריכים עוד פעם ושוב להתפלל ולבקש מהקב"ה "עד מתי"... והדבר בטוח שהתפלה והבקשה מתקיימים..!!** / בשייכות הפטרת נחמו (נחמה בגאולה האמיתית והשלימה) לפרשת השבוע (ע"ד בקשת משה להכנס לא"י) צ"ב: הרי בקשת משה לא נתקיימה, ואיך מתאים זה עם תוכן ההפטרה ע"ד הנחמה; ביאור הענין ד"נחמו נחמו" ("נחמה בכפלים"): ענין הכפל שייך לגאולה האמיתית והשלימה, כיון שהוא כולל בתוכו ריבוי גדול, ועד לענין הבל"ג שיתגלה לעת"ל; ובפרט שב' התיבות ד"נחמו" שוות ממש (כפל גמור), משא"כ הכפל ד"לך לך" ו"פקד פקדתי" המורה על אופנים שונים בגאולה; ומ"מ אופנים אלה נכללים גם ב"נחמו נחמו" (בית ראשון ובית שני), אלא שזהו מצד ענין הבל"ג; עפ"ז יובן השייכות לפ' ואתחנן: בפרשה זו נמצא הכפל דעשה"ד, שבזה מודגש ענין הבל"ג דתורה שיתגלה לעת"ל, שכולל המעלה דלוחות ראשונות ושניות; ועד,ז בנוגע לבקשת משה להכנס לא"י - שלא נתקיימה מפני המעלה בכניסה לארץ ע"י יהושע (בהיותה מצד התחתון), ולעת"ל תהי' הכניסה באופן של בל"ג הכולל ב' המעלות; **המעלה בקביעות שנה זו - שש"פ ואתחנן הוא בהמשך לט"ו באב, שבזה מודגש ענין הבל"ג שבגאולה**: "קיימא סיהרא באשלמותא" (חיבור דשמשא וסיהרא, שאז "עתידים להתחדש כמותה") דחודש מנ"א (שנקרא ע"ש משיח, שנולד מיד לאחר החורבן), שחל ביום הששי ("הכל מוכן לסעודה", כמודגש בכפל ד"טוב"); וכמודגש גם בעבודה דט"ו באב - "מאן דמוסיף יוסיף"; הדגשה יתרה בהאמור בזמן זה - קרוב לסיום שנת "נפלאות אראנו" (כולל הפלא דכינוס אנ"ש והשלוחים במדינת רוסיא בימים אלו), בחודש הי"א (והחמישי מניסן), בשבת נחמו, בחציו השני של החודש (התחלת ההכנה לחודש אלול); ההוראה בפועל: הוספה בעניני תומ"צ באופן דבל"ג (כ"טעימה" מהבל"ג דהגאולה), ובפרט בלימוד עניני הגאולה, ומה טוב – ברבים; הוראה מפרקי אבות (פ"ג): "הסתכל בשלשה דברים" - התבוננות בעניני הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי, שעי"ז זוכים לגאולה בפועל ממש; השייכות להוספה בלימוד התורה - "אוריאן תליתאי"



גלות משך זמן, ועד למשך זמן הכי ארוך — שהכוונה בזה היא שתהי' שלימות הגאולה מצד העליון ומצד התחתון, ומצד שניהם יחד.

ובהענין דהכל מוכן לסעודה — ששלימות הסעודה ד„יום שכולו שבת" (ע"י ההכנה ביום הששי) בכל פרטי ה־ענינים היא מצד השלימות דבלי גבול, כמודגש גם בהכפל ד„טוב"[97] ביום הששי[98].

ט. ויש להוסיף, שהענין דבלי־גבול מודגש גם בעבודת האדם החל מחמשה עשר באב — ד„מכאן[99] ואילך דמוסיף יוסיף", „מחמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו":

כיון ש„כל ישראל בחזקת כשרות"[100], ומקיימים מצות תלמוד תורה ע"י קביעת עתים לתורה „כדת הניתנה לכל אחד ואחד בהלכות תלמוד תורה"[101], מובן, שעיקר ושלימות הענין דהוספה בלימוד התורה הוא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה,

ובלשון הכתוב בפרשת השבוע[102] — „בכל מאדך", „מאד שלך", שקשור עם „מאד" (בלי גבול) האמיתי[103],

וזוהי ההכנה להוספה בתורה לאמית־תה ובשלימותה באופן של בלי גבול ממש — „תורה חדשה מאתי תצא" (כנ"ל ס"ע).

וע"ז נעשית השלימות ד„יוסיף חיים על חייו" באופן שלמעלה ממדידה והגבלה — חיים נצחיים.

י. והדגשה יתירה בכהנ"ל — בשבת נחמו שלמחרת חמשה עשר באב דשנת ה'תנש"א:

דובר כמ"פ בתקופה האחרונה שלפי כל הסימנים נמצאים אנו ב„שנה שמלך המשיח יתגלה בו"[104] (נוסף על החשבון דערב שבת לאחר חצות שמתחיל בשנת ה'תנש"א[105]) — כמרומז בהר"ת (שנתפשט בכל ישראל) „הי' תהא שנת נפלאות אראנו", ובפרט שבמשך השנה ראו בפועל (ויראו עוד) כו"כ מאורעות שהם „נפלאות", ויתירה מזה, שכל א' מהם הוא באופן של „פלא" גם ביחס לה„פלא" שלפניו, פלא לגבי פלא שמעורר התפעלות חדשה[106].

— כולל גם ה„פלא" שמתרחש בימים אלו ממש: כינוס אנ"ש והשלוחים שיחיו במדינת רוסיא, שהתכנסו מכו"כ מקומות (גם משאר מדינות שבעולם) בעיירה ליובאוויטש, כולל גם כדי להשתטח על ציוני קודש של רבותינו נשיאינו ששם מנוחתם כבוד, וגם על הציון הק' של אאמו"ר ז"ל (שיום ההילולא שלו, עשרים באב, מתברך מיום הש"ק זה), ונוסף לזה, מתכנסים בעיר הבירה דכל המדינה,

יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org
לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען" (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +

מאסקווא[107] כדי להתייעץ ולהתדבר יחדיו („איש את רעהו יעוזרו"[108], מתוך אהבה ואחדות, „כאיש אחד בלב אחד"[109]) ולקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בכל המדינה ובכל העולם כולו, ויה"ר שיהי' הכינוס בהצלחה רבה ומופלגה, ובאופן של הוספה כפולה ומכופלת, „דמוסיף יוסיף", ועד להוספה שלמעלה ממדידה והגבלה — שמאורע זה הו"ע של „נפלאות", שאתה מדינה שלחמה נגד פעולותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ועד"ז בנוגע לפעולותיו של בעל ההילולא דעשרים באב) בהפצת התורה והמעיינות חוצה, מאחד ומכבדת את תלמידיו ושלוחיו וההולכים בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה —

ש„נפלאות" אלו (שכבר ראו בפועל) מעוררים ומדגישים שתיכף ומיד רואים הפלא הכי גדול — גאולה האמיתית וה"שלימה עלי' נאמר[110] „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", „נפלאות" גם בערך ליציאי„מ"[111].

ובפרט שבשנה „נפלאות אראנו" עצמה הולכים ומתקרבים לסיומה של השנה — שנמצאים כבר לאחרי חודש העשירי (מחודש תשרי, התחלת וראש השנה), בחודש הי"א, שקשור עם „אחד עשר יום מחורב"[112], בחי' שלמעלה ממדידה ו־הגבלה דעשר, דסדר השתלשלות[113].

וגם לפי מנין החדשים מחודש ניסן — שאילו זכו היתה באה הגאולה בחודש ניסן, שבו נגאלו ובו עתידין להגאל[114], ועכ"פ בחודש אייר, ר"ת אברהם יצחק יעקב ורחל[115] (ד' רגלי המרכבה[116]) ש„מבכתה[117] על בני מאנה להנחם"[118] עד שהקב"ה מבטיחה ש„שבו בנים לגבו־לם"[119], ועכ"פ בחודש תמוז, חודש ה־גאולה — נמצאים כבר בחודש החמישי, בחי' „החמישית לפרעה", „דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"[120], חודש מנחם־אב שמזלו ארי' (כנ"ל ס"ח).

ובחודש זה עצמו — בשבת נחמו, שבו מתחילה ה„נחמה בכפלים" („כפלים ל־

112) לשון הכתוב — דברים א, ג.

113) ראה סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 630. וש"נ.

114) ר"ה יא, רע"א. סמ"ר פט"ו, א.

115) מאו"א א, פד. ב"ש א"ה סקכ"ו ס"ב.

116) ולהעיר, שרגל הרביעי שבמרכבה (רחל) הוא (גם) דוד (זח"א רמח, ב. ועוד) — דוד מלכא משיחא.

117) ירמי' לא, יד.

118) להעיר מזח"ג כ, ב: „מאנה להנחם על בני', דלא קבלה מנייהו תנחומין, כי איננו („ולא כתיב כי אינם"), בגין דמלכא קדישא הוה סליק לעילא ולעילא ולא אשתכח בגוותי', שכולל גם „מאנה להנחם" ע"י הנביאים, כי אם דוקא ע"י הקב"ה בעצמו.

119) שם, טז.

120) ראה לעיל הערה 54.

*) וראה גם זח"ב כט, ב: „כי איננו, כי אינם מבעי לי', אלא בגין דבעלה דאיהו קול אסתלק מינה ולא אתחבר בהדה". ובלקוטי לוי"צ שם (ע' נט) מבאר ש„אסתלק מינה הוא ת"ת, ולא אתחבר בהדה הוא יסוד", ומסיים, ש„עפ"ז א"ש שגם פירוש הפשוט כי איננו שקאי על בני' (כ"כ א"ש, כי בני' יוסף ובנימין הם בחי' יסוד"".

ד„תורה חדשה מאתי תצא", השלימות ד„אוריאן תליתאי" בגאולה השלישית.

יד. ויה"ר שמהההסתכלות (עיון ו־התבוננות) בעניני הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי („הסתכל בשלשה דברים"), נזכה תיכף ומיד לראות הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש.

ובפשטות — בשבת פרשת ואתחנן, שבת נחמו, לפני התחלת הקריאה (בזמן המנחה) בפרשה שלאח"ז, „והי' עקב תשמעון",

— ששייך במיוחד לתקופה זו, כידוע[137] ש„עקב" קאי (גם) על אחרית הימים, עקבתא דמשיחא, שאז ודאי „תשמעון גו' ושמרתם ועשיתם גו'" כל עניני התומ"צ מחשבה ודיבור ומעשה („שלשה דברים") —

מתקיימת בקשת משה („גואל ראשון הוא גואל אחרון"[138]) „אעברה נא ואראה את הארץ הטובה גו' ההר הטוב הזה (זו ירושלים) והלבנון" (זה בית המקדש)[139], שמשה רבינו, וכל דורו, וכל בנ"י שבכל הדורות, יחד עם בנ"י שבדורנו זה, „בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותי־נו"[140], ונשיא דורנו בראשנו, באים ונכנ־סים לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש השלישי,

וחוגגים שם את שמחת הגאולה[141] מתוך שמחה גדולה ויתירה גם ביחס לשמחת בית השואבה[142] שעלי' אמרו[143] „מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו",

ובלשון חז"ל בסיום וחותם מסכת תענית (בהמשך הסוגיא ד„לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב") — „עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים והוא ישב ביניהם . . וכל אחד ואחד מראה באצבעו, שנאמר[144] ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו".

137) ראה אוה"ת ר"פ עקב.

138) ראה לקו"ש חי"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

139) להעיר, שהמאמר וידע"ת היום (שמתחיל בפסוק בפרשת ואתחנן) תרנ"ו — א' המאמרים הקבועים של כ"ק אדמו"ר שהי' חוזר עליו מפעם לפעם ביחוד בשביל לטהר אויר העולם („היהו יום" כח תמוז. ובכ"מ) — נקרא בשם „וידעת מאסקווא".

108) ישעי' מא, ו.

109) פרש"י יתרו יט, ב.

110) מיכה ז, טו.

111) ראה אוה"ת ני"ב עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

140) בא יו"ד, ט.

141) כמרומז גם ב„והי' עקב תשמעון" — „אין והי' אלא לשון שמחה" (וראה ב"ר פפ"ב, ג. וש"נ), כולל ובמיוחד ולכל לראש — שמחת הגאולה.

142) „על חמש עשרה מעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים כנגד חמש עשרה מעלות שבתהלים"* (סוכה שם).

143) סוכה נא, סע"א — במשנה. שם, ב.

144) ישעי' כה, ט.

שמחה וחגיגית לכבוד ט"ו באב, בתחילה היו ריקודים בליווי תזמורת ולאחר־מכן התיישבו להתוועד עד אור הבוקר.

הרה"ח ר' **יואל** שי' **כהן** לימד את המאמר שיצא זה עתה לאור, הרה"ח ר' **שמואל** שי' **חבר** סיים הלכות ברמב"ם, הרה"ח ר' **יהודא** שי' **קעלער** בענין בית הבחירה, והרה"ח ר' **משה** שי' **אנטיזדה** סיים את כל הש"ס משניות לזכר נשמת הרבנית הצדקנית ע"ה ז"ל.

יום שישי ט"ו מנחם־אב

"לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב"

בשעה 2:00 לערך נסע כ"ק אדמו"ר שליט"א למקוה, וב־3:10 נסע לאוהל.

בשעה 7:40 חזר ל"770", ולפני שנכנס לבנין סימן בידו לשלום למשפחה אורחת מאה"ק. ב־8:10 נכנס לתפילת מנחה. לאחר שהגיע לסטנדר עודד השירה. בחזרת הש"ץ ישב כ"ק אדמו"ר שליט"א.

ש"ק פרשת ואתחנן
שבת נחמו
ט"ז מנחם אב

קבלת שבת: ב־8:50 נכנס לקבלת שבת, ניגנו הניגון דשמח"ת לאבינו הרבוי"צ ז"ל (מאז שהתחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א ביו"ד באב ובראלי ניגון זה, מנגנים ניגון זה ברוב הפעמים שנכנס ויוצא). ב"לכה דודי" היתה כרגיל שמחה גדולה, החלק השני מ"לא תבושי" ניגנו בניגון "יאל שוין זיין די גאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידו הק' יותר חזק מהחלק הראשון, ובפרט בסיום הפזמון כשמנגנים ללא מילים. לשמו"ע נעמד באמצע הקדיש באישי"ר. לאחר שמו"ע חזר מהג' פסיעות כשהתחילו "מגן אבות" (בדרך כלל חוזר לקראת סוף "ויכולו").

שחרית: לאחר ברכת כהנים המשיך להסתכל לעבר הש"ץ משך זמן.

בקריאת"ת, בעשרת הדברות כשחגיגע הבעל־קורא לפסוק פנים בפנים דיבר ה' וגו' קם מכסאו ונעמד בצידי הסטנדר ומפעם לפעם הביט לעבר הבעל־קורא.

(ביציאתו ברך הרבי שליט"א א': שהשם יתן לו כל המצטרך, חיים טובים, חיים שמחים).

ההתוועדות

- **סדר השיחות היה מעט שונה מהרגיל, השיחה הראשונה היתה קצרה ביותר - כ־5 דקות, ולעומתה השיחה השניה ארכה כשעה ו־10 דקות, השלישית - 15 דקות, ולאחרי חלוקת המשקה שיחה ד' כ־5 דקות. ההתוועדות הסתיימה ב־4:05 .**
- **בסיום השיחה הרביעית התחיל בעצמו לנגן ניגון הקפות לאבינו ז"ל בקול רם והניף בחזקה בידו הק', וכן התחיל גם "נייעט נייעט".**
- **בשעת הניגונים עודד, ובניגון "שישו ושמחו בשמחת הגאולה" עודד בשתי ידיו הק'.**
- **עורר על הוספה בלימוד התורה מט"ו באב ובפרט בעניינים שהזמן גרמא - משיח וגאולה, ומאן דמוסיף מוסיפין לו חיים על חיים.**
- **הזכיר אודות כינוס השלוחים ברוסיה: בלובאוויטש, באלמא אטא, ובעיר הבירה מוסקבה.**
- **חילק 13 בקבוקי משקה, וסימן לכו"כ לומר לחיים.**

ביתר פירוט:

בשעה 1:35 לערך ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות, בתחילה ניגנו "זאל שוין זיין די גאולה", בשעת הניגון ענה כ"ק אדמו"ר שליט"א לקהל "לחיים" והניף ידו נמרצות כמה פעמים, והקהל שר בשמחה רבה.

בשיחה א' דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות שבת זו "שבת נחמו" שמסוגלת לגאולה אמיתית ושלימה - שלימות הנחמה - "נחמה בכפלים".

כאמור, היתה שיחה זו קצרה מהרגיל. כמתאים לתקופה בה אנו נמצאים, נגנו את הניגון **"שישו ושמחו בשמחת הגאולה"** וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד ביד אחת בתנועות נמרצות ולאחר מכן התחיל לעודד בשתי ידיו הק' לכל עבר וביותר מהירות, כולם ניגנו בהתלהבות עצומה, ובשמחה רבה. ברגעים אלו, יחד עם השמחה הגדולה גוברת הציפיה והדריכות להתגלות משיח צדקנו ברגע זה!!

כשניגש הרה"ח **זלמן** שי' **גוראר'** אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן, בשו"ט, בקרוב ממש, לחיים, לחיים ולברכה".

בשיחה ב' דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א על ט"ו באב שחל בערש"ק ו'מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת", ואמר שאילו זכינו היתה הגאולה כבר בעש"ק זה ט"ו במנחם אב!!

בפרק"א פי' המשנה "הסתכל בשלשה דברים" - התבונן בהיכמ"ק השלישי - המשולש. וכמ"כ הזכיר כמ"פ שנזכה שמשיח יבא עוד לפני תפילת המנחה וכו' ולפני המשך ההתוועדות. כאמור היתה שיחה זו ארוכה מהרגיל וארכה כשעה ועשר דקות. אחרי שיחה זו נגנו "אימתי קאתי מר" וכ"ק אדמו"ר שליט"א הניף בידו מס' פעמים. לר' **שמעון** שי' **אורבך** מנהל מחנו חיפה והצפון של משרד הדתות, סימן הרבי שיאמר לחיים.

בשיחה ג' עורר כ"ק אדמו"ר שליט"א על ענין של מעשה בפועל: להוסיף מט"ו באב ואילך בלימוד התורה פנימיות התורה ונגלה תורה ועד למסקנה דאורייתא - הלכה, ובפרט בעניינים שהזמן גרמא ענייני משיח וגאולה. בהמשך הזכיר אודות חלוקת המשקה, מיד בסיום השיחה עלו לקבל את בקבוקי המשקה, כ"ק אדמו"ר שליט"א מזג מהבקבוקים לכוסו וחזרה לבקבוק, ואח"כ חילק באומרו לכל אחד לחיים, וכן ברכת הצלחה.

היו 13 בקבוקים להתוועדויות במקומות שונים בעולם. (להלן רשימה חלקית מהם)

* **רפאל** שי' **טעננהויז** מפלורידה; הרה"ח ר' **משה** שי' **הבלין** ר"י תוה"ל ק. גת עבור התוועדות לעולים מרוסיה בשבת הקרובה כ"ג מנ"א בשיבה בקרית־גת; * הת' **לוי** שי' **קפלן** עבור חגיגת סיום, בגן ישראל מונטריאל; * הרה"ח ר' **שמואל** שי' **בוטח** שליח באקספארד יוניברסיטי באנגליה, עבור התוועדות לכבוד פתיחת בית חב"ד חדש בתוך ומטעם האונברסיטה הנ"ל; * א' ממיאמי לקח בקבוק עבור התוועדות שם; * אורח מצרפת עבור התוועדות בביהכ"נ בפאריז; * הת' **יצחק** שי' **חסין** עבור התוועדות ב"קעמפ" במרוקו; * הרה"ח ר' **שמואל** שי' **גריזמן** מירושלים עיה"ק עבור כינוס השלוחים ה־י"ב באה"ק במגדל העמק; * הרה"ח **ר' דוד** שי' **רסקין** עבור ה"יראי כלה" במוצש"ק זה בקרית גן ישראל; * הרה"ח **ר' מנחם** שי' **גערליצקי** עבור סיום ברמב"ם ביום רביעי כ"ף מנחם אב; * הרה"ח ר' **אשר לעמל הכהן** שי' **ווייספיש** עבור חנוכת הבית לבית חב"ד בלאנג איילענד; * מר **אריה** שי' **בהרב** מלוס אנג'לס, עיתונאי בכיר ב"לוס אנג'לס טיימס" וב"ניו יארק טיימס" וכמו"כ הורה לו בהמשך לומר לחיים.

לאחרון שלקח בקבוק (וכנראה שלא אמר עדיין לחיים), סימן כ"ק אדמו"ר שליט"א שיאמר לחיים. לאחר מכן התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א ניגון דשמח"ת לאבינו ז"ל, וטעם מהמזוונות. אח"כ פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א **בשיחה רביעית** נוספת שלא כרגיל, ואמר שישנו עוד ענין שהזמן גרמא ודבר בעתו והוא כינוס השלוחים ברוסיה שהתחיל בליובאוויטש והמשכו על ציון אבי כ"ק אדמו"ר שליט"א הרב לוי"צ נ"ע. בסיום שיחה זו דיבר הרבי על שמחת הגאולה שתהיה שלא בערך ובאופן ד"נפלאות" לגבי השמחה דשמח"ת, וסיים "יעוד והוא העיקר".... ובפתע החל לנגן ניגון הקפות לאבינו ז"ל בקול רם והמשיך לנגן יותר מהרגיל, בתחילת התכופף מעט והיה נראה שעיניו עצומות.

מרוב התרגשות והתלהבות (זוהי הפעם הרביעית שכ"ק אדמו"ר שליט"א מתחיל ניגון זה קם רוב הקהל על הרגלו. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד במרץ רב ובחוזק לכל עבר בידו הק', והקהל ניגן בכל עוז ובשמחה עצומה. בתנועה הידועה הניף בידו לחזור עליה 10 פעמים ומפעם לפעם, התנועה היא ביותר חוזק וביתר עז. אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "נייעט נייעט". לאחר מכן הזכיר אודות ברכה אחרונה.

תוכן קצר מהתוועדות ש"פ ואתחנן ט"ז מנ"א

שיחה א'

המיוחד שבנחמה בכפלים

שבת זו, "שבת נחמו", ש"ש ההפטרה **"נחמו נחמו** עמי", שהנחמה בכפליים, "כפליים לתושיה" קשורה לגאולה.

והנה הענין ד"כפליים לתושיה" מודגש במיוחד ב"נחמו נחמו". דהנה בכפליים יש כו"כ אופנים: הכפליים ד"לך לך", שאמנם ב' שונים, ד"לך" הא' משמעותו הליכה, משא"כ "לך" הב' משמעותו "להנאתך ולטובתך". ואפי' הכפל ד"פקוד יפקוד", שבו התוכן דומה, הרי מ"מ "פקוד" הוא לי שורש ו"יפקוד" הוא לי עתיד. ודווקא הכפליים ד"נחמו נחמו" הוא בשלימות ששוות גם במשמעותן.

אף שגם בשנה שעברה קראו הפטרה זו ("נחמו") אך אז "לא זכו" לזה. משא"כ עתה, כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", הרי בוודאי שיבוא משיח לפני סיום ההתוועדות.

וענין זה קשור - ככל הפטרה - לפרשת השבוע, בקשת משה להכנס לארץ. וזאת, אף שב"ז' דנחמתא" ההפטרות קשורות לזמן. וכן ויה"ר שמהדיבור בכ"ז נזכה לגאולה האמיתית והשלימה, שהרי הגאולה היתה צ"ל עוד לפני ההפטרה ד"נחמו נחמו", שהרי "טרם יקראו ואני אענה". ואף שגם בשנה שעברה קראו הפטרה זו אך אז "לא זכו" לזה. משא"כ עתה, כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", הרי בוודאי שיבוא משיח לפני סיום ההתוועדות.

"צ"ל גם הוראה ולימוד מפרטי הענינים שבקביעות שנה זו, כתורת הבעש"ט הידועה שכל ענין הוא בהשגה פ"פ" (אור לט"ו באב תשמ"ח, ח"ד ע' 136)
יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org
לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען" (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +

ההפטרות משתנות לפי חיבורי הפרשיות כבשבת לפני ר"ה. וכן בפ' פנחס, שכשחלה בג' השבועות מפטירין מעניני ימים אלו, משא"כ כשחלה לפנ"ז.

ומכיון ש"פנחס זה אליהו מבשר הגאולה", הרי "אילו זכו" היתה הגאולה באה אז, ועכ"פ עתה ברור שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה: שלימות בזמן - "לא עיכבן אפי' כהרף עין", ושלימות במקום, דאף שנמצאים במקום הגלות, הרי תומ"י הולכים עם עננ שמא לאה"ק, לירושלים עיה"ק, לביהמ"ק ולקה"ק, ותומ"י ממש.

שיחה ב'

טבת בערב שבת הטיראחא בהכנות בערב הגאולה. הוספה באופן דטיראחה בלימוד התורה החל מט"ו באב

ישנו כלל "מי שטרח בע"ש יאכל בשבת". והפי' בפשטות: כיון שא"א להכין ענייני אכו"ש בשבת יש להכינם מע"ש, ובאופן ד"**טרח**", הכנה רבתי לסעודת שבת הקשורה לגאולה.

ו"אילו זכו" היתה באה הגאולה מיד, כיון שרגע אחר החורבן כבר "נולד מושיען של ישראל". [ואפשר לומר, שאין הכוונה כפשוטו, כי המשיח צ"ל לכה"פ בר מצווה. ובפרט שמשיח צ"ל מלך וגם רב, שלכ"ז צ"ל גדול]. ויתירה מזו, אילו זכו היתה הגאולה מיד "כשעלו פרסותיהם מן הים". ועאכו"כ עתה שנמצאים בשנת "אראנו נפלאות" לאחרי חודש העשירי. ואפי' למנין החדשים מניסן, זהו חודש החמישי (שחמש קשור לגאולה).

החל מניסן עצמו ש"אילו זכו" היה בעוונ זו הענין ד"עתידין להגאל"ו

ובפרט שכל החדשים שעברו מניסן שייכים לגאולה, החל מניסן עצמו ש"אילו זכו" היה בשנה זו הענין ד"עתידין להגאל". וכן חודש אייר - ר"ת הג' אבות אברהם יצחק יעקב, ור' כנגד רגל הד' שבמרכבה - דוד המלך. ובגלוי יותר - רחל, השייכת לגאולה, "רחל מבכה על בניה". וההדגשה "**מבכה**", שלימות התפילה. ו"**על** בניה", **יחד** עם בניה. וכן "כי איננו", ולא "כי אינם", כי קאי על הקב"ה כביכול.

וכן בנוגע ל"נחמו" טוענים בנ"י "ותאמר ציון עזבני ה'", שאינם רוצים נחמה ע"י נביאים וכו"ב אלא הקב"ה בעצמו, והתשובה בהמשך ההפטרות "אנכי אנכי הוא מנחמכם".

למומים הרי לאחר כל מעשינו ועבודתנו היתה רפואה שלימה עד לעקירה מלמפרע ע"ד התרת נדרים.

ויה"ר שנבוא תומ"י לביהמ"ק השלישי, שהוא גם "משולש", כי כולל כל הג' בתי מקדשות שיש בזה מה שאין בזה. וזוכים ל"כהנים בעבודתם [בלחישה, מחשבה] ולויים בדוכנם [בשירה, דיבור] וישראל במעמדם [מעשה]", וזה קשור למ"ת ד"אוריין **תליתאי** לעמא **תליתאי**" כולל לותות ראשונות (עבודת הצדיקים) ואחרונות (בע"ת) עם חיבור שניהם יחד - "לאתבא צדיקיא בתיובתא", שיחד הם ג' ענינים.

וכן "ארעא **תליתאי**", שיש כיבוש דששים ריבוא שלא כלל הז' אומות, וכיבוש ז' אומות ועד כיבוש עשר אומות, עם קיני קניזי וקדמוני.

והנה מ"ת קשור ליתרו ש"יולך לו אל ארצו" - "לגייר בני משפחתו", כי "לא גלו ישראל אלא כדי שיתווספו עליהם גרים". ועד"ז העיקר דתורה הוא ש"תלמיד ותיק" **מוסיף** חידושים. וכן ברב ומשיח, שמלמד לתלמידיו דבר חדש דווקא.

ובמיוחד בשנת אראנו נפלאות, **שהקב"ה הראה וימשיך להראות נפלאות**, ואף שרגילים לראות נפלאות אי"ז פוגע בהתפעלות מהנפלאות שלאח"ז

וע"י ההחלטות להוסיף בלימוד התורה מחליט גם הקב"ה להוסיף חיים לכ"א מישראל, ועד לגאולה כי **לא די לנו בכל הנחמות אלא רוצים הנחמה מהקב"ה עצמו!** ונמצאים בשבת בזמן רעווא דרעוין שאז אומרים ענין בתורה בדיבור, ועד שניכר ברמ"ח איברים ובשס"ה גידים ובכל תנועות הגוף. ואח"כ סעודה הד', סעודתא דדוד מלכא משיחא. ולדעה שבשבת צ"ל ד' סעודות ה"ז סעודה הה', "החמישית לפרעה", הגאולה החמישית הכוללת גאולה הד', הג', הב' וההא'.

ונזכה לגאולה **בפשטות**, הקשור לפשט ההלכות שבתורה. וכמו במשיח שיהיה גם מלך וגם רב, ע"ד נשיא דורנו שב' שמותיו קשורים לגאולה, **יוסף** - "יוסף אדני שנית ידו", **יצחק** - "כל השומע יצחק לי", וב' השמות נעשים שם א' של ה"גואל אחרון" הוא "גואל ראשון".

והנה פרק"א דשבת זו מתחיל "הסתכל **בשלושה** דברים ואין אתה בא לידי עבירה", ורק אח"כ מונה הג' דברים. ומכיון שיהודי עוסק תמיד בענין הגאולה, הרי כשלומד זה מבין שהכוונה לביהמ"ק השלישי הכולל "ג' דברים" - שלושה בתי מקדשות. ופי' "**לידי** עבירה" כי שלילת עבירה ממש - מאי קמ"ל? שהרי זה זמן הגאולה (ביהמ"ק השלישי) אלא הכוונה לתאוות היתר "**לידי** עבירה", שאפילו לענין זה אינו קרוב.

ו"הסתכל **בשלושה** דברים" כולל שלימות המחד"מ ולא רק מילוי החסרון אלא שלימות עד למצב ד"שלמה", ש"שלום יהיה בימיו", ולכן מדגיש הרמב"ם שמשיח "מזרע דוד **ושלמה**".

וכ"ז קשור לבנין ביהמ"ק **השלישי** תומ"י, כולל גם השערים ש"טבעו בארץ" כמ"ש באיכה. ומ"איכה" נעשה "איכה", כידוע הסיפור מאדה"ז בעת מאסרו, ואח"כ נעשה כידוע עיקר הענין ד"יפוצו מעיינותיך חוצה" שמקרב את הגאולה.

ומזכירים שוב ושוב ("נאכאמאל און ווידעראמאל") שבאים לביהמ"ק השלישי, ונהיה (כסיום מס' תענית) "זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו", ותומ"י ממש.

שיחה ג'

הוספה בלימוד נגלה דתורה ופנימיות התורה ובפרט בענייני גאולה ומשיח

כרגיל לדבר על ענין של מעשה בפועל. ובענייננו, "מי שטרח בע"ש יאכל בשבת", שבט"ו באב כבר בשנה שעברה היה זה, ואז היה "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים" ועתה כבר הרצון לד' מאות וח' מאות. ו"מכאן ואילך מאן דמוסיף יוסיף", הן בפנימיות התורה, החל מ"עין יעקב" ש"רוב סודות התורה גנוזין בה", ועד פנימ"ת בפשטות ששייך לכ"א ע"י שכבר היה "הפצת המעיינות" ונתפרסמו בריבוי באיורים ומ"מ.

והעיקר ללמוד ענינים שהזמ"ג - ענייני גאולה ומשיח, שהם דבר בעתו ממש

ובכל ההחלטות צ"ל "**יאכל** בשבת", "לעלוס מחדש" את כל ההחלטות, ולבדוק אם היו כדבעי, ואם לא - להשלים בשבת זו, כי "מפקחין על צרכי ציבור בשבת".

ונזכה לכל המעלות ד"ז' דנחמתא", למעלת "אריה" ר"ת אלול, ר"ה, יוהכ"פ והושע"ר. וענין "אריה" - מלך שבחיות, מזכיר על ענין "מלכיות, זכרונות ושופרות" שבר"ה, "ניט אין טוענים בנ"י שאין רוצים נחמה ע"י נביאים וכו"ב אלא הקב"ה בעצמו

והנה בנוגע לכפל ד"נחמו" איתא בגמ' בענין כו"ב שהכוונה "עד מאה פעמים". ולאו דווקא מאה, אלא שלימות המספרים, עשר פעמים עשר, ועד מאה פעמים מאה, ואלף פעמים אלף, עד רבבה כהפירוש בזה - בלי גבול. וע"ד ש"חייב אדם לברך מאה ברכות"; דלאו דווקא מאה, שהרי במנין הברכות (ובפרט בשו"ע אדה"ז) יש יותר ממאה, אלא מאה הוא שלימות המספר.

והרי הגאולה היא ג"כ בלי גבול, שלכן אז יהיה "כל יושביה עליה". ולא כבזמן יהושע - ששים ריבוא, אלא גם כל הדורות שלפנ"ז. וכן שלימות ד"**וושביה**", התיישבות אמיתית בכל א"י, ולא כבזמן יהושע שהיה ז' שכבשו וז' שחלקו וגם אח"כ ארך זמן, משא"כ בגאולה האמיתית והשלימה יהיה תומ"י.

ועד ש"כל **פירותיה** עליה", ומביאים **מיד** ביכורים לירושלים בשמחה ומכריזים שהנה מגיעים לירושלים. [ועד"ז עכשיו שנמצאים לפני הגאולה ומכריזים שעומדים ליכנס לירושלים].

ענינו של ט"ו באב הוא "מאן דמוסיף יוסיף", הוספה בלימוד התורה שע"י "מוסיף חיים על חייו" (פירוש המיוחס לרש"י תענית) ויש לו יותר זמן ללמוד. ובשנה זו חל ט"ו באב בע"ש, ש"מי **שטרח**" הוא בענין זה. ועי"ז נעשה "ייחוד נפלא" עם המשכיל - הקב"ה, ועם המושכל - התורה. ועד ל"יאכל בשבת", הענין ד"תורה חדשה" שמתגלה ע"י ה"תלמיד ותיק" האמיתי - הקב"ה. וניכר לא רק "תלמודו בידו" אלא כל גופו ברמ"ח איבריו ושס"ה גידיו שביחד הם תרי"ג, ועד לתר"כ מצוות (כולל ז' דרבנן) המרומזים בתר"כ אותיות שבעשה"ד. ומכיון שבתושב"כ אין נוגע כ"כ הבנה והשגה הרי בעצם השמיעה מהבעל קורא נהיה ה"ייחוד נפלא".

ובמיוחד בשנת אראנו נפלאות, **שהקב"ה הראה וימשיך להראות נפלאות**, ואף שרגילים לראות נפלאות אי"ז פוגע בהתפעלות מהנפלאות שלאח"ז, וכבמ"ת שאף שבדיבור הראשון "פרחה נשמתן והחזירה להן בטל תחי"ה הרי בדיבור הבא שוב "פרחה נשמתן". ועד לפלא הכי גדול - שכל בנ"י נמצאים "כאיש א' בלב א'" כבמ"ת!

והנה ט"ו באב חל בש"ז. בעש"ק שאז היתה יצירת האדם שהכריז "בואו נשתחוה ונכרעה גו'", כפי שאומרים בקבלת שבת, עם הניגון ד"לכה דודי לקראת כלה", ש"דודי" זה הקב"ה, ו"כלה" היא כנס"י, "כלה נאה וחסודה", שאף שיש דעה שיש נתינת מקום שבת גערעדט", ובאמת, אדרבה, דווקא "אין שבת גערעדט", כיון שבגאולה יתקעו גם בר"ה שחל בשבת, ע"ד ב"ד שביבנה שתקעו בשבת אף בזמן הגלות, וכן בב"ד של הרי"ף. ומר"ה באים לשמע"צ, שלע"ל יהיה רק יום א' הכולל גם מעלת שמח"ת.

וע"י השלימות ב"והיה עקב תשמעון", והיה ל' עבר ו"לשון שמחה", בגאולה האמיתית והשלימה.

ואלו שהכינו משקה המשמח יעלו ויכריזו על הענינים דשמחה ותומ"צ הקשורים בזה, וממשיכים לסוף הספר "וזאת הברכה אשר ברך משה" למשה שבכאו"א מישראל. וההחלטות בכ"ז יזרזו עוד יותר הגאולה ותומ"י ממש, ולמטה מעשרה טפחים.

שיחה ד'

כינוס אנ"ש והשלוחים המתקיים ברוסיה

להזכיר על ענין נוסף שהזמ"ג ודבר בעתו **ממש**. והוא כינוס אנ"ש והשלוחים המתקיים ברוסיה. והכינוס התחיל בליובאוויטש, ומשם לציון אאמו"ר ועוד מקומות קדושים, ועד לעיר הבירה מוסקבה, שמשם נמשכים הענינים לכל חלקי המדינה. ומכיון שמזכירים זאת בבית מעשים טובים וביהכנ"ס וביהמ"ד ה"ז מחזק עוד יותר את כל ההחלטות בקשר לכינוס.

ויה"ר שע"י ההחלטות יועברו כל משתתפי הכינוס והמסייעים לו, ועד אלו שהיו אמורים להשתתף או לסייע, ועד אפי' "אשר בשם ישראל יכונה", כנזכר במכתב נשיא דורנו לחג הגאולה.

והולך והוסיף ואור עד למאור עצמו, עצמות ומהות. ונהיה "והיה עקב", ל' שמחה, שלמעלה גם משמח"ת (שמחה באופן ד"נפלאות") כיון שזהו למעלה ממדידה והגבלה, ועוד והוא העיקר - [כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ניגון התקפות לאביו ז"ל].

חמשה עשר באב

סקירה: ארבעה-עשר סיומים ערך הרבי על מסכת תענית, והשמיע שיחות-קודש המתמקדות בדרך-כלל בסיום המסכת, שעוסק במעלת חמישה עשר באב.

בדרך כלל נהג הרבי, בהתוועדויות שהתקיימו בחודש מנחם-אב, לצטט את דברי הצמח-צדק ברשימותיו, וכן המבואר בדרושי אדמו"ר מוהרש"ב (שנת עת"ר) – שבכל חודש יש מעלה ביום החמישה עשר, שבו נעשה מילוי הלבנה, "וט"ו באב בפרט יש לו בחינה יותר גבוה משאר ט"ו בחודש". הואיל והעלייה של ט"ו באב באה לאחר הירידה של תשעה באב, שהיא ירידה והסתר גדולים ביותר, לכן העלייה שלאחר מכן היא גדולה ביותר, עלייה שבאין-ערוך. כידוע, שלפי ערך הירידה כך היא העלייה הבאה לאחריה.

"ידוע שלאחרי תשעה באב... ובפרט מחמישה עשר באב ואילך מתחילה תקופה חדשה וסדר חדש בהנהגתם של בני-ישראל" – התבטא הרבי בכ"ף מנחם-אב תשי"א ('תורת מנחם' כרך ג' עמ' 256). באותה שיחה מצטט הרבי את דברי הב"ח בעניין "חייב לקום קודם אור הבוקר, בראש אשמורת, ללמוד, כיוון דהלילות ארוכים", וכן את המפורש בסיום מסכת תענית בנוגע לחמישה עשר באב – שהסדר של הוספה בלימוד התורה בלילה מתחיל בחמישה עשר באב, והולך ונמשך על כל השנה. עניין זה יומתק – הוסיף הרבי – על-פי המבואר בספרים ש"חמישה עשר באב" בגימטרייה "כתיבה וחתימה טובה" (והפטיר כ"ק אדמו"ר: זוהי גימטרייה מספרי פולין ("דאָס איז אַ פוילישע גימטרייה")).

בהמשך שם הסביר הרבי, שמחמישה עשר באב ואילך בוודאי צריכה להיות ההנהגה מתוך שמחה, ואת השמחה יש לנצל לעבודת ה' ("ועל-ידי השמחה נעשים כל ענייני העבודה באופן אחר לגמרי"), ובמיוחד לעבודה של הימים הבאים לקראתנו – חודש אלול והימים הנוראים!

יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org

לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען" (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +

פעם אחרת (**בשנת תשי"ד** – 'תורת מנחם' כרך יב, עמ' 158) התייחס הרבי לקשר שבין חמישה עשר באב לברכה "לשנה טובה תכתבו ותיחתמו", ואיחל שהדבר אכן יתממש.

כך תיאר בשעתו התמים אברהם-אלטר הלוי הבר את ט**"ו באב בשנת תשכ"ו** ("מכתבים מבית חיינו" עמ' 158):

"בט"ו באב נסע הרבי לאוהל עם הזיידענע זופיצע [=סירטוק של משי] (של שבת). גם לאחר מכן, בתפילת המנחה, יצא עם הזיידענע זופיצע." בעצם הנסיעה ל'אוהל' לא היה מן החידוש. שכן בכל ט"ו בחודש נהג הרבי לנסוע לאוהל. החידוש היה אפוא בלבישת הסירטוק של משי.

לפחות בעשר מאמרי חסידות ביאר הרבי את עניינו של ט"ו באב, ובדרך כלל היה דיבור המתחיל "לא היו ימים טובים לישראל", כך בשנים: תש"כ (נאמר בכ"ף מנחם-אב), תשל"ה, תשמ"ב, תשמ"ג, תשד"מ, ותשמ"ו. וכן מאמר מוגה בתשמ"ז.

בשנת תשל"ו אמר הרבי מאמר דיבור-המתחיל "להבין עניין ט"ו באב". **בשנת תשל"ז** דיבור המתחיל היה "נחמו נחמו עמי", **ובשנת תשל"ח** "ושיננתם". בכולם, כאמור, נתבאר עניינו המיוחד של ט"ו באב.

יום ד' חמשה עשר באב תשל"ה: הפעם הראשונה שהרבי התוועד ביום חול בט"ו באב היה **בשנת תשל"ה** ('שיחות קודש' תשל"ה כרך ב' עמ' 377-393). את ההתוועדות פתח הרבי בעובדה שבדרך כלל נהוג לפתוח את ההתוועדות בדבר מלכות ("פותחין בדבר מלכות") של מלך-מלכי-המלכים הקב"ה. ובנוגע לט"ו באב אין צורך להתייגע ולחפש רמזים והקשרים, מכיוון שיש משנה מפורשת (בסיום מסכת תענית) "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב", והמשנה מזכירה הן את העניין של "מתן תורה" והן את העניין של קיום המצוות. בהמשך השיחה מסביר הרבי שהתכלית של מסכת תענית מתבטא בסיום שלה, עניין של שמחה. כאן מגלה תורת-אמת שהאמת שמאחורי התענית איננו חס-ושלום עניין של צער ליהודים, אלא להפך, כדי שיהודי יוכל להגיע לשמחה גדולה ביותר, אשר לצורך זה כדאי אפילו עניין של תענית, כדי שאחריה תהיה שמחה גדולה שלא בערך...! לאחר השיחה, שהתמקדה ברובה בסיום מסכת תענית, תוך התייחסות לכל הפרטים שנזכרו במשנה – פתח הרבי במאמר חסידות על המילים "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב כו.'" בשיחה השנייה באותה התוועדות קרא הרבי לעסוק ביתר שאת ועוז בכל חמשת המבצעים. הרבי הסביר שבמשנה של סיום מסכת תענית נזכרים במיוחד קו התורה וקו הצדקה ("בכלי לבן שאולין כו'"). לאחר-מכן, בשיחה השלישית, אמר הרבי: תורה היא משולשת ("אורייאן תליתאי"), ובצדקה יש גם-כן שלושה [1) הנותן, 2)המקבל, 3) הצדקה המחברתם], ובהמשך לאמירת תורה משולשת – מאמר דא"ח, סיום בנגלה, שיחה – יעניקו צדקה משולשת – שלושה שטרות לכל אחד, ולקשר את הצדקה עם פעולות המבצעים בכלל ו"מבצע נרות שבת קודש" במיוחד.

עם סיום ארוך ביותר של מסכת תענית זייער געשמאק שווה לשמוע ביאור כל הפרטים בחיפוש הבנות בשידוך והנפקא מינה בין כל א', באם זה יחוס באם זה יפות, או מכוערות וכו' וכו', לאח"ז בנוגע למבצעים שנוגע גם לנשי ובנות ישראל לא רק מבצעים כמו טהרת המשפחה וכשרות אלא גם מבצע תפילין! המאמר מוגה פעמיים בתשמ"ט בתור קונטרס ט"ו באב, ואח"כ נמצא מוגה בספרי' או בחדרו הקדוש לאחרי ג תמוז!! ושניהם מודפסים בספר המאמרים מלוקט לחדשי תמוז-אלול.

יום ד' חמשה עשר באב תשל"ו: שוב התוועד הרבי בט"ו באב ('שיחות קודש' תשל"ו כרך ב' עמ' 573-587). מיד עם היכנסו להתוועדות ציווה לנגן ואמר מאמר חסידות. בשיחה שלאחר-מכן ציין את דברי אדמו"ר הזקן בסידור שאין אומרים תחנון ביום זה, לצד דברי חז"ל בסיום מסכת תענית והמבואר בדרושי חסידות במעלת היום. וכאן ציין הרבי (שם עמ' 574): והמעשה הוא העיקר, אשר זו אחת הסיבות (ה"כוונות") של ההתוועדות – שיתוסף ביתר שאת וביתר עוז בתחום לימוד התורה, הן נגלה דתורה הן פנימיות התורה.. כולל זיכוי יהודים נוספים בלימוד התורה. הרבי קרא גם להתעסק בשאר המבצעים – ובפרט צדקה וחינוך. כמו-כן דיבר **על בדיקת מזוזות, ושגם היראי-שמים יבדקו המזוזות...** בקשר לזה ציין הרבי, **שכל החטופים (לאנטבה) מצאו שהמזוזות במקומות מגוריהם היו פסולות או שלא נקבעו כהלכתן**.

עוה"פ בארוכה אודות המזוזות אצל החטופים (אנטבה) שאצל אף א' מהם לא הי' מזוזות בשלימות אפילו אצל היראים ושלמים!

בשנת תשל"ז חל ט"ו באב בשבת: ההתוועדות היתה אפוא טבעית למדיי (גם לפני תשל"ה היה הרבי מתוועד בשבת נחמו שחלה כמה פעמים בט"ו באב). במהלכה דיבר הרבי על ט"ו באב שחל בשבת – תכלית השלימות בעניין של נחמה. הרבי הסביר שיהודי נתבע שעבודת הבורא שלו תהיה באופן הדומה לעבודתו לעתיד-לבוא, כמו שאין כלל מונעים ומעכבים או העלמות והסתרים. ואין זה עניין ש"נפלאת היא ממך" – אלא הדבר שייך לעבודת כל אחד ואחת, שכן מעניקים להם כוחות לכך. **העובדה שטוען שבעיני בשר רואה הוא העלמות והסתרים – עליו לדעת כי אין זה אלא עניין של ניסיון; ומעניין השבת לומדים – הוסיף הרבי – שעבודתו זו צריכה להיות מתוך תענוג**.

יום ד' חמשה עשר באב תשל"ט: שיחה ארוכה בהסבר למה קרבן העצים היתה מצוה גדולה ועוד, ולמה עושים חג מזה שיום תבר מגל? והקשר לזמן הגלות ולגאולה. הקשר למשפחת זחוא בן יהודה של כל הכהנים, הקשר למקושש עצים, הלימוד מהבאת עצים ליהודי שאין לו עצים! ע"ד שורפן חסיד! לימוד מקביעות שנה זו עם החומש אודות לוחות האחרונות בחמשה עשר באב. הקשר בין שניהם. / בענין תבר מגל בטו באב שלכאורה זה בל תשחית, הובא גם בלקו"ש חכ"ד.

יום ב' חמשה עשר באב תש"מ: להוסיף בלימוד התורה כי לילות מתארכים / לקח מטו באב צ"ל כל דבר בעולם צ"ל קחו מקחכם לשם שמים / הדגשת תפקיד נשי ובנות ישראל בפרט מצוות הח"ן ובחינוך הבנים ובנות והבנות / מעלת טו של אב לגבי כל הטו / ביאור החומש היומי **המוליכך במדבר הגדול והנורא וההוראה בהפצת המעיינות חוצה בחושך הגלות (שיחה נפלאה כדאי לשמוע!! "בשעת ער זעט א נחש שרף ועקרב דארף ער גלייך וויסן אז דער גדול ונורא דער אויבערשטער האט עם געגעבן דעם כח"!!** וע"ש) / תנאים לנסיעה בתשרי.

יום ד' חמשה עשר באב תשמ"ב: ההוראה מחמשה עשר באב לא להתפעל מגודל הירידה בחשכת הגלות כך כגודל הירידה כך יהי' גודל העלי'! לאח"ז שיחה ארוכה ונפלאה אודות מה שבחמשה עשר באב הלילות מתארכין וזה דווקא בחצי כדור הצפוני ומזה נכנס למענה על אלו שאומרים שהמדע גילה ענינים שלא היו בתורה ע"ד זה שכדור הארץ עגול ולא משטח ישר.. והמענה על זה עוד לפני שגילו את אמריקה! והמענה כיצד לנהוג בפועל בנוגע לברכת ותן טל ומטר לאנשי חצי כדור הדרומי ועוד ועי"ש ועוד יותר שמעו ותחי נפשכם! / לאח"ז

יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org
לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען" (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +

הוראות מקביעות שנה זו חמשה עשר באב יום רביעי פ׳ עקב ובהמשך גם לימוד משיעור מחרת אודות לא יקח שוחד ועוד.

יום ב׳ חמשה עשר באב תשמ"ג: שיחה נפלאה איך זה שיש בנות ישראל עשירות והרי מוזר ביותר מה שהונהג לאחרונה שבנות ישראל לפני החתונה הולכות לעבוד ומה הפירוש שאומרים לבחור בשידוכים שא נא עיניך וראה? הוראות נפלאות שמעו ותחי נפשכם / מעלת טו באב לאחרי ט באב כגודל הירידה כן העליה ומה שטוען שאינו רואה אין בעל הנס וכו׳ / למה יש צורך לשלול כוחי ועוצם ידי והשייכות לט״ו באב / זה גם בנוגע לחילונים בין בנ״י שאלו שנמצאים ברוסיה בגלות קשה יותר יבואו לעליה גדולה יותר וכשמשתתפים בצערם זוכים גם לראות בשמחתם / סיום מסכת תענית בבבלי וירושלמי איך יתכן שבת ישראל תאמר על עצמה דהיא מכוערת החילוקים בין בבלי וירושלמי (מאוד רייך לשמוע ההתוועדות והסגנון והטעם) / מאמר לא היו ימים טובים / הוראה **מטו באב אין ליפול ברוחו כשיש ירידה אלא לדעת שהכוונה היא לבוא עי״ז לעלי׳ שלא בערך**

יום ב׳ חמשה עשר באב תשד"מ: טו באב מעלה גם לגבי יוהכ״פ / מעלת השנה עקב היותה מעוברת **והתחדשות מנהג לימוד הרמבם** / טו באב מראה על אהבת ישראל עם קרבן העצים שאלו שיש להם עצים בשופי מביאים לאלו שאין להם / השייכות מעוברת לט״ו באב שלכאורה לא מתאים עם תשש כחה / השמחה דטו באב כי אז נתברר שהתבטלה גזירת טו באב / מאמר לא היו ימים / ארבעים שנה ליום ההילולא כ׳ מנ״א (המפורסמת!) / בארוכה **אודות מבצע לימוד הרמבם הכנת מראי מקומות ומענה לשאלות שונות על המבצע התעוררות על המבצע ויישר כח למשתתפים ולימוד כפשוטו לא באופן שפאלטן א האר** / אודות המבצעים / מסרט הקלטה: שטייט אין ספר הכוונות אַ דבר נפלא, און ברענגט דאָרטן אויך אַראָפּ, אַז וואָס איז דער ענין וואָס מ׳זאָגט תשעה באב לאחרי חצות, בערב תשעה באב זאָגט מען "נחם," מיט נאָך כמה ענינים של נחמה, "יושבים על הספסלים" - ווי ער ברענגט דאָרטן אָראָפּ - לאחרי חצות היום; לכאורה - ווי ער פרעגט דאָרט די שאלה – האָט דאָך געדאַרפט זיין איפכא מסתברא, אַז וויבאַלד אַז לערב הציתו אש במקדש -האָט דאָך דעמאָלט געדאַרפט זיין דער **חומר** בענינים אלו, און דאָ זאָגט מען אַז דוקא דעמאָלט איז יושבין על הספסלים און מיזאָגט "נחם"? זאָגט ער, אַז דעמאָלט וועט הציתו אש במקדש איז געווען ביי אידן אַ **שמחה גדולה**! אַזוי איז דער לשון אין ספר הכוונות. ניט ער זאָגט אַז ס׳איז געווען איבער–אַ–יאָר אָדער בזמן האריז"ל וכיוצא בזה; ער זאָגט "**באותו היום**" איז געווען ביי אידן אַ שמחה גדולה. און איז ער מבאר אין וואָס ס׳איז באַשטאַנען די שמחה, אַז מצד דעם מצב הענינים דעמאָלט איז געווען רחמנא ליצלן די אפשריות פון "כילה חמתו" אויף "שונאי ישראל"; בשעת זיי האָבן געזען בערב, וואָס בערב איז געווען דער חומר הדין, דער חומר העונש, איז וואָס איז געוואָרן? "הציתו אש בהיכל", "כילה חמתו על העצים ועל האבנים״ - אָט דעמאָלט איז געווען "**מזמור** לאסף", ווי ער פרעגט אין מדרש תהלים: "**בכי׳** לאסף מיבעי לי׳"? וואָס איז געווען דער "**מזמור** לאסף" -איז געווען וואָס "כילה חמתו על העצים ועל האבנים״, זיינען אידן געווען בטוח אַז **עם ישראל חי לעד ולעולמי עולמים!** אפילו אין אַזאַ מעמד ומצב האָט זיך דאָס אויסגעלאָזט צו עצים ואבנים. און כאמור, דער חידוש אין ספר הכוונות איז, אַז ער שרייבט אַז דעמאָלט איז געווען אַ שמחה גדולה ביי אידן, אין דעם תשעה באב פון חורבן בית שני, לאחרי חצות היום! און ס׳איז ניט געווען אַ דבר לשעתו - דערנאָך איז דערפאַר געווארן מידי שנה בשנה, אַז לאחרי חצות היום איז "יושבין על הספסלין ואומרים נחם", און דערפאַר איז אויך גלייך אַז ס׳ווערט נאַכט, וואָס דעמאָלט אין זמן קידוש הלבנה - לייגט מען דאָס ניט אָפּ אויף שפעטער, נאָר מ׳איז גלייך מקדש את הלבנה במוצאי תשעה באב.

יום ד׳ חמשה עשר באב תשמ"ו: לימוד הוראות מקביעות שנה זו משיעורים היומים, מוגה.

יום ב׳ חמשה עשר באב תשמ"ז: הטעם להתוועדות כי זה יו״ט / הדגשת ענין טו באב במסכת תענית / אחדות כל הכתות דבנות ישראל / חיוב לימוד התורה בכל רגע וזה בהישג ידו של כל אחד / שמיטה ריבוי זמן ללימוד התורה / הוספה בצדקה והשייכות לעקב / מאמר לא היו ימים / הלכות פסח שייכת לת״ב כידוע מאת בש / הכנה לחודש אלול והכנות להקהל / קבלת החלטות טובות ולהודיע לכאן על דבר קבלתם / אישור קבלת הדוחות

אור ליום ו׳ חמשה עשר באב תשמ״ח: הוראה מיוחדת מקביעות שנה זו יום השישי פ׳ ואתחנן חמשה עשר באב!

יום ד׳ חמשה עשר באב תשמ"ט: באריכות אודות לימוד משיעורים היומיים רביעי מפ׳ עקב / לערוך **התוועדויות חסידיות באופן של משתה ושמחה ע"י אכילה ושתי׳ ועד לסעודה ממש!**

ש"פ דברים תשעה באב תנש"א: בקשר מיט חמשה עשר באב . . **איז כדאי אז מ׳זאל מאכן בכל מקום ומקום א התוועדות גדולה בשמחה גדולה, צוזאמענקלייבן אידן, אנשים נשים וטף, און רעדן דברי תורה, ומה טוב - מאכן א "סיום" מסכת, און געבן א נתינה לצדקה, און אננעמען החלטות טובות צו מוסיף זיין בכל עניני תורה ומצוות ובכל ענינים טובים . . ובהדגשה - א התוועדות מתוך שמחה וטוב לבב, בהתאם צו דעם וואס "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב", ביז מיט א שמחה הכי גדולה, בדוגמא ווי שמחת נישואין, וואס דערמיט איז פארבונדן די שמחה ויו"ט גדול פון ט"ו באב (שבהן בנות ירושלים (וי"ג: בנות ישראל) יוצאות כו׳ וחולות בכרמים כו׳). ובהמשך: "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב," גרעסער פאר דער שמחה פון "מועדים לשמחה" אין די שלש רגלים . . און גרעסער אפילו פון דער שמחה "עד דלא ידע" פון פורים און די שמחה פון שמחת תורה בשנים שעברו** !!

*

התוועדויות ושיחות | חמשה-עשר באב

התוועדות תשל"ה https://ashreinu.page.link/FYK1

התוועדות תשל"ו https://ashreinu.page.link/Xtjm

התוועדות תשל"ח https://ashreinu.page.link/xMrR

התוועדות תשל"ט https://ashreinu.page.link/R42b

התוועדות תש"מ https://ashreinu.page.link/pqmk

התוועדות תשמ"ב https://ashreinu.page.link/pjCQ

התוועדות תשמ"ג https://ashreinu.page.link/P81b

התוועדות תשד"מ https://ashreinu.page.link/WprR

התוועדות תשמ"ו https://ashreinu.page.link/ovUQ

התוועדות תשמ"ז https://ashreinu.page.link/FbrT

שיחה תשמ"ח https://ashreinu.page.link/kVQf

שיחה ליל ט"ו מנ"א תשמ"ט https://ashreinu.page.link/dRqD

שיחה מוצאי ט"ו מנ"א תשמ"ט https://ashreinu.page.link/hsuk

יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org
לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען" (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +

להלן סקירה מרשימה ב"לוח יומי" של הרב ברוין:

יום טוב גדול ביותר: כל אחד מישראל צריך לעשות כל התלוי בו שמיד בתחילת ובראשית היום של ט"ו באב יהי' ניכר ש"לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב כו'" כמבואר ענינו גם בהלכה שמט"ו ואילך צריך להיות הוספה בלימוד התורה וכו' (תשמ"ז).

מעלת היום: מבואר בספרים מעלת היום טוב דחמשה עשר באב לגבי שאר ימים טובים – להיותו לאחרי גודל הירידה דתשיעה באב, ענין החורבן והגלות, אשר, ירידה זו היא צורך עלי', עד לעלי' הכי גדולה – גאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו . . בחמשה עשר באב מאיר מעין הגילוי דלעתיד (ביטול הירידה דתשיעה באב, ויתירה מזה – שנהפך לששון ולשמחה וליום טוב), ולכן נעשה יום טוב גדול יותר מכל שאר הימים טובים (תשמ"ח); הטעמים שבגמרא שלא היו יו"ט כחמשה עשר באב הם ענינים שבניגוד והיפך הדברים שאירעו בתשיעה באב (חכ"ד; תשמ"ז); יש בו עילוי לגבי ט"ו באב שבשנים שעברו, מכיון שבינתיים ניתוסף במעשינו ועבודתינו (תשמ"ט); מתחילה ההכנה לחודש אלול, שמתחילין לברך ברכת כתיבה וחתימה טובה (ש"פ עקב תש"נ).

עריכת התוועדות: כדאי שיעשו בכל מקום ומקום, לאנשים נשים וטף, התוועדות גדולה בשמחה גדולה, בהתאם לכך ש"לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב", עד לשמחה הכי גדולה, בדוגמת שמחת נישואין (תנש"א); מן הראוי שההתוועדות תהיה באופן של "משתה ושמחה" על ידי אכילה ושתי' ועד לסעודה ממש (תשמ"ט); מובן ופשוט שהשתי' צריכה להיות מתוך זהירות שלא תביא לבלבול הדעת והמוחין, אבל לאידך גיסא, צריכים לשתות משקה "המשמח אלקים ואנשים", רק שהשתי' היא בכמות קטנה ביותר, עם כל ההגבלות בזה (שם); בהתוועדות ידברו דברי תורה, ומה טוב – לערוך "סיום" מסכת, לתת נתינה לצדקה, ולקבל החלטות טובות להוסיף בכל עניני תורה ומצוות ובכל ענינים טובים (תנש"א); להוסיף ולהרבות בהתוועדויות של שמחה בהתחלת היום, במשך היום, בסיום היום ובמוצאי היום, כולל גם ההמשך והשלימות בימים הסמוכים, ובאם יהי' צורך – אפשר להשלים ולערוך התוועדות בשבת שלאחרי זה (תשמ"ט); אפילו אלו שעשו התוועדות רק שהם מסופקים אם זה הי' כדרוש או שהי' אפשר לעשות יותר, יש לפשוט את הספק בפשטות, על ידי שעושים מיד עוד התוועדות באופן של כפליים לתושי' (שם).

הוספה בתורה ובאריכות ימים ושנים טובות: בהתוועדות יש לעודד ולחזק איש את רעהו להוסיף בלימוד התורה, "מכאן ואילך דמוסיף יוסיף", "מוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו" – להוסיף הן בנגלה דתורה והן בפנימיות התורה (תשמ"ט); ההוספה בלימוד התורה שייכת גם אצל נשים (בפרט בהלכות הצריכות להם) וגם אצל טף, תינוקות של בית רבן ובפרט בימי הקיץ בהן הם שוהים במחנות קיץ (תש"נ); כדאי ונכון לפרסם ולהכריז בכל מקום ומקום את הוראת חז"ל ש"מחמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו". (שם); ובפשטות – שגם כשהגיע לגיל ק"כ שנה, הרי, ע"י ההוספה בלימוד התורה ניתוסף אצלו אריכות ימים ושנים טובות – עד ק"פ שנה, כשנות חייו של יצחק, שזהו מספר השנים הראוי להאבות (ועל ידם – לכל בני ישראל) (שם); ה"הכרזה והפרסום" צריכים להתחיל בו בעצמו, ובכך יתעורר כל אחד להוסיף

בלימוד התורה, בכמות ובאיכות, וכמו כן יפרסם ויעורר את בני ביתו, ואת כל יהודי שיכול להשפיע ולעורר אותו (שם); ההכרזה והפרסום בנוגע להוספה בלימוד התורה צריכה להיות מתוך הדגשת המשך הענין – שעל ידי זה "יוסיף חיים על חייו", הדבר יחזק יהודים להתמסר ללימוד התורה באופן של "כל עצמותי תאמרנה" בהתעמקות ונעימות ("געשמאק")! (שם); נוסף לכך שגם עד עתה יש לכל אחת ואחת קביעות עתים בלימוד התורה, בודאי שהקדוש ברוך הוא נותן את היכולת והכח להוסיף בלימוד התורה, ועבודתו של האדם היא להמשיך ולגלות היכולת והכח בפועל ממש (תשמ"ט); כדאי לנצל את ההוראה מחמשה עשר באב – להוסיף במיוחד בשיעורי תורה ברבים, על ידי יסוד שיעורים חדשים במקומות שעדיין לא קיים בהם שיעור, ולחזק ולהרחיב השיעורים שכבר קיימים (תש"נ); ובהוספה גופא – כמה וכמה דרגות בעילוי אחר עילוי: כללות העבודה על דרך הרגיל צריכה להיות באופן של הליכה, ועד להוספה באופן של חידוש. ומזה מובן, שכאשר מדגישים ענין של הוספה בזמן מיוחד – הרי זו הוספה שלא על דרך הרגיל, באופן שבאין־ערוך! (תשמ"ח); גם אם יש לאדם דאגות הפרנסה וכיוצא בזה הרי הוא מקבל החלטה שהדבר לא יפריע לו להוספה בלימוד התורה, ועל ידי עצם ההחלטה בזה – הקדוש ברוך הוא מברך אותו, שמלכתחילה לא יהי' לו דאגות ולומד תורה במנוחת הנפש ומנוחת בגוף, ובפרט שכך צ"ל ע"פ דין שכל יהודי ראוי לקבל ע"פ דין והלכה "כסעודת שלמה בשיעתו", ואף יותר מכן באריכות ימים ושנים טובות, מתוך בריאות הגוף והנשמה (תש"נ).

ויש להאריך בכל הנ"ל ובטח החברים יוסיפו לתועלת הרבים.

א גוט שבת,

יוסף י. עמאר

יו"ל ע"י בית חב"ד סען אי מארן, צרפת - info@chabad77.org
לקבלת השביבים מידי שבוע, הצטרף לקבוצת וואטסאפ "איז מען באמת צוזאמען" (עבור אך ורק תורת כ"ק רבינו) למס' 770 60 613 336 +